

Pomocné tlapy o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

ZPRAVODAJ

POMOCNÝCH TLAPEK o.p.s.

V obsahu najdete
co jsme v roce 2008 udělali
a co nás čeká, články o soužití
našich klientů, o canisterapii a na zadní
straně také telefonní čísla, webovou adresu
a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

Úvodem

Vážení přátelé, kamarádi, příznivci, přispěvatelé, klienti... vítám Vás u nového čísla Zpravodaje Pomocných tlapek, ve kterém najdete příběhy, zprávy o dění ve společnosti a v neposlední řadě je zde také mnoho rad a postřehů ze života se psem. Příjemné čtení.

Karel Bartáček, redakce

POMOCNÉ TLAPKY - JAK TO VŠECHNO ZAČALO**... Ebi, zapni počítač!**

Čtyři tlapky pleskají o podlahu a fenka nadšeně uhání, aby splnila přání své paní. „*Od té doby, co mám Ebi, je život snadnější a veselejší, taky mám víc známých a přátel,*“ usmívá se slečna Machová. Labradorku Ebi pro Danu vycvičila obecně prospěšná společnost Pomocné tlapy.

Pomocné tlapy = asistenční psi pro zdravotně postižené a canisterapie (canis - latinsky pes, čili léčba pomocí psa).

V červenci 2001 se pod názvem Pomocné tlapy rozjel u nás ojedinělý projekt výcviku prvních čtyř asistenčních psů. U jeho zrodu stáli zkušený chovatelé a cvičitelé Hana a Petr PIRNEROVI, manželé Olga a Jiří TOMÁŠŮ a Michaela FREEMAN.

Jak to všechno začalo?

Roku 1999 se u nás promítal americký dokument o výcviku asistenčních psů. Po jeho zhlédnutí se na pozdější zakladatele Pomocných tlapek obrátili rodinní příslušníci některých zdravotně postižených, zda by se nepokusili vycvičit pro ně takového pomocníka.

Parta chovatelských nadšenců si ze zahraničí opatřila řadu informací a studijních materiálů a v květnu 2000 na vlastní náklady rozjela pilotní projekt výcviku prototypu chovného psa Lojzy. Čtrnáct měsíců nato byla oficiálně založena o. p. s. Pomocné tlapy s celostátní působností a četnými regionálními aktivitami.

Pomocné tlapy nyní:

Společnost se již sedm let zabývá chovem, předvýchovou, výcvikem a předáváním asistenčních psů zdarma do dlouhodobého užívání zdravotně postiženým spoluobčanům částečně nebo zcela upoutaným na invalidní vozík, nevidomým, neslyšícím a lidem se záchvatovými onemocněními. Za tu dobu předala téměř osmdesát čtyřnohých kamarádů po celé České republice, z toho několik tzv. šikovných společníků a tři psy na canisterapii. S několika dalšími speciálně vycvičenými psy navštěvují pracovníci Tlapek hospice, léčebny dlouhodobě nemocných a domovy seniorů, navíc dva z nich společnost předala sociálním zařízením jako stálé společníky.

- PT -

Elektrické a mechanické vozíky

Mobilita udává kvalitu života. Budete potěšeni moderním designem a komfortem, který přináší vozíky Otto Bock. Naše portfolio se skládá z elektrických, aktivních a odlehčených mechanických invalidních vozíků. Kompletní nabídku těchto výrobků a jejich příslušenství najdete na www.ottobock.cz v sekci „Uživatelé a pacienti“.

A200
Rozložitelný elektrický vozík

B600
El. vozík pro interiéry a exteriéry

C1000
El. vozík pro interiéry a exteriéry

Motus
Skládací vozík s křížovým rámem

Avantgarde Ti
Ultralehký aktivní vozík (od 8,9 kg)

Blizzard
Pevný dynamický rám

Promoce asistenčních psů je vyvrcholením naší práce a také setkání všech účastníků projektu výcviku asistenčních psů.

Na této slavnosti, která se koná každoročně první červnovou sobotu, se setkávají asistenční týmy (klient a pes) se všemi, kteří se spolupodíleli na dlouhé přípravě nových čtyřnohých asistentů. Jsou jimi vychovatelé, cvičitelé, pracovníci společnosti, sponzoři, přívrženci a přátelé Pomocných tlappek.

U příležitosti promoce se v nitru malého átria domu Exodus v Třemošné sešlo a tísnilo na 150 hostů, příjemných lidí, neváhajících pomáhat mnoha potřebným ve svém okolí. Nemalý dík patří i manželské dvojici paní Jaroslavě Brouskové a panu Ladislavu Potměšilovi, kteří se ujali rolí moderátorů.

Představujeme jednotlivé týmy:

Dana Dvorščíková a Kryštof - AP49

Po smolném putování našel Kryštof svůj domov u paní Dany v Praze. Paní Dana se pohybuje pomocí hole a Kryštof dokonale přizpůsobil svůj pohyb její chůzi. Kryštof se stal vytrvalým podávacem spadlých předmětů i balančním psem, který pomáhá zvládat problémy s rovnováhou.

Vít Mikuláš a Fina - ŠS13

Šikovná společnice Fina žije od jara 2007 s Vítkem Mikulášem ve Věstonovicích u Třebíče. Vítek se narodil s těžkým kombinovaným postižením mozku a je prakticky nevidomý, odkázaný na péči okolí. Fina je pro Vítku skvělá kamarádka, hlavně se spolu rádi mazlí při polohování a hledání piškotků. Doprovází ho na všechny výlety a procházky. Mamince pomáhá otvíráním dveří pokud zrovna nese Vítku, přinášením plínek nebo botiček. A hlavně dokáže dobít celou rodinu pozitivní energií. Fina byla vychována Marcelou Somrovou z Chomutova.

Jana Dočkalíková a Nik - AP48

Paní Jana žije s rodinou v Pardubicích a od března jí doprovází labrador Nik, kterého vychovali manželé Hoblíkovi. Paní Janě Nik podává vše co jí upadne, otvírá a zavírá dveře a doprovází jí na vycházkách. Je nejen trpělivým asistentem, ale také přítelem do pohody i nepohody.

Richard Čumpelík a Odra - ŠS14

Sedmiletý Říša pochází z Ostravy. Zákeřná nemoc ho upoutala na vozík a je závislý na péči milujících rodičů. Od jara se stala Říšovi kamarádkou, a pro mamku pomocnicí, smetanová labradorka Odra.

Vlasta Hnátková a Angelina - AP54

23 letá Vlasta trpí od dětství DMO. Spolu s maminkou žije v malé vsi Luhov na Karlovarsku. Společnost jim dělá blondatá labradorka Angelina, která nejen že pomáhá s běžnými podávacími povinnostmi, ale také doprovází Vlastu na denních toulkách přírodou.

Jan Rygl a Rendy - AP55

29 letý Honza žije v Hradci Králové. Bydlí ve svém bytě, kde mu při denních povinnostech pomáhá černá labradorka Rendy. Rendy je holka pro každou akci. Doprovází Jana nejen na rehabilitaci, ale především trpělivě čeká, až dopracuje na svém PC. Jakmile Janovi něco upadne, potřebuje podat je tu vždy připravena s jiskřičkami šibalství v očích.

Rendy při promoci ...

Honza říká: „Rendy mi moc obohacuje život, dá se říct že ho od základu změnila. Mám zodpovědnost, vycházky, starost o ní, nenechat ji samotnou doma. Jelikož mé postižení spočívá ve špatné koordinaci pohybu, tak když sedím na vozíčku, jsem plně soběstačný. Rendy mi pomáhá hlavně po psychické stránce, je to „parták“ se vším všudy. Občas se mi stane že upadnu, Rendy hned přinese mobil, abych mohl zavolat o pomoc. Také mi otevírá dveře, podává různé předměty které mi upadnou, ale hlavně je to pro mě „kámoš“. Nesedím díky ní jen doma, ale chodíme spolu na vycházky, a občas spolu zlobíme :o) Jsem za ní velmi rád a chybí už jen když jsem hodinu bez ní, je to moje zlatíčko“

Lenka Nešporová a Poly - AP53

Paní Lence je 34 let a žije v Břeclavi. Je maminkou 4-letého syna Štěpána. Vystudovala SZŠ ve Valticích a osm let pracovala v nemocnici jako zdravotní setra. Od 17 let má roztroušenou sklerózu (RS), a toto onemocnění ji po

porodu upoutalo na invalidní vozík. Lenka se toužila v péči o sebe a rodinu co nejvíce osamostatnit. To se jí částečně povedlo příchodem Poly do rodiny. Tato černá dračice ji neustále drží při aktivitě a pomáhá při denní péči o rodinu.

Daniel Trojan a Ozzy - AP52

Desetiletý Dan pochází z Broumova, od června ho doprovází labrador Ozzy. Jak říká tatínek: „*Náš Ozzy je úžasný pejsek, který nám do života přinesl mnoho nového a hlavně mnoho pozitivního. Je to Danečkův pomocník i kamarád. Pomáhá mu a teď ho učí hlavně odpovědnosti, kterou do této doby za svůj život neměl. Myslím, že život s pejskem bude velmi prospěšný pro nás všechny.*“

Kamila Petruchová a Hany - ŠS16

14 letá Kamila je postižená DMO a spolu s rodiči žije v Brně. Parťačkou je jí zlatá retrivřice Hany, která Kamile pomáhá především při rehabilitaci a mamince při péči o ni.

Samuel Baláz a Oris - ŠS15

Pětiletý Samík je postižen DMO. Spolu s rodiči žije v Troskotovicích. Kamarádkou se mu stala labradorka Oris, která pomáhá při motivačních a rehabilitačních hrách.

Lukáš Bělohavý a Oli - AP50

Téměř dvanáctiletý Lukáš, žák 5. třídy z Plzně, žije od léta se světlou labradorkou Oli. Je od narození postižen DMO a upoután na invalidní vozík. Jeho fenka mu pomáhá jako doprovod při procházkách, podává mu předměty, pomáhá se svlékáním a také je kamarádkou. Lukáš s ní rehabilituje spolu s rehabilitační sestrou. Lukáš rád cestuje a Oli ho všude, i v zahraničí, doprovází. Lukášovy další záliby jsou: poslech hudby, jízda na kole, plavání, rád je ve společnosti přátel.

David Navrátil a Džeky - AP51

25 letý David z Brna, má od narození DMO a pohybuje se o francouzských holích. Od 8. června 2007 žije s blondýnkou Gekey. Gekey je v době nepřítomnosti rodičů výbornou společnicí. Přináší předměty, součásti oděvu a jako „balanční pes“ pomáhá při chůzi s vyrovnáváním stability. David se zajímá o plavání, o výpočetní techniku a internet. Často jezdí s Gekey a pomocí rodičů na výlety, chodí na vycházky do přírody v okolí a nakupovat do obchodů. David se s pejskem šzil a jsou dobrými kamarády.

Vítek Pavlíček a Ája - AP56

Desetiletý Vítek Pavlíček žije s rodiči a dvěma sestrami Veronikou a Klárkou ve Stěžerách u Hradce Králové. Vítek trpí spastickou formou DMO a pohybuje se s pomocí mechanického vozíku. V listopadu mu byla k jeho veliké radosti přidělena psí asistentka Ája. Jsou z nich velcí kamarádi. Povídají si,

Ája ho doprovází při všech vycházkách a nákupech. Nejvíce se mu líbí polohování s Ájou, rád si nahřívá nohy a někdy je Ája zase teploučkým polštářkem pod hlavou.

Dominik Svoboda a Kája - ŠS17

Od jara 2008 je partákem pro Domču zlatý retriever Kája. Pomohl mu zvládnout náročnou rekonvalescenci po operaci nohou a pomáhá mu ve cvičení. Samozřejmě, kromě pomoci maminy při péči o Dominika, je sluníčkem pro celou rodinu.

Vzhledem k tomu, že výcvik asistenčních psů, na rozdíl od vodících, není hrazen státem, výcvik asistenčních psů je zcela závislý na štědrosti sponzorů jednotlivců, firem, nadací, dotací a naší výdělečné činnosti.

Z dopisů klientů:

Honza a Igor Peterka

*O nápadu: „Kamarádka se jednou manželky zeptala, jestli si nepřipadá jako Maxipes Fík (přines zmrzlinu, skoč pro noviny, podej) ... Vždyť jsou psi, kteří jsou k tomu vycvičení. Tak se zrodil nápad, opatřit mi asistenčního psa.“
O první setkání s „tlapkami“: „Udivilo mě, že všechno financují jen ze sponzorských darů a přitom jednají na vysoké profesionální úrovni ... A taky to, že se jedná o čistě českou společnost.“*

Ebi a Dana Machová

„Přestože jsem s Ebinkou teprve měsíc, tak se můj život úplně změnil a dostal další smysl. Díky ní si v mnoha věcech víc věřím.“

Iris a Ladislav Maksoud

Ládova maminka o Iris: „Byli jsme na výletě na ostrově Elba. Na trajektu zpět Iris znejistěla, pořád zůstávala u Láďika, lízala mu ruce a když jsem ho položila na sedačku, aby si odpočinul od vozíku, sedla si vedle něj jako sfinga. Mysleli jsme, že znervózněla z lodí, ale za dvě hodiny dostal Láďa silný záchvat a vysokou horečku. Celé dva dny, co se vzpamatovával, se Iris chodila jen venčit a napít, jinak stále ležela u jeho postele (no, chvílemi i v ní). Takže ta lidsko – psí telepatie asi přece jen funguje.“

Irča a Magdalena Demlová

Madlenčina matka: „Madlenka nechtěla mezi lidmi a Irča to pomohla změnit. Když jsme jeli s Magdou na vozíku, někdo dělal že nás nevidí, jiný jen rozpačtě pozdravil. Když teď jedeme s Iriskou, mnoho lidí se usměje a dá se do řeči. Pro některé je naše fenka příležitostí, jak s námi navázat kontakt a necítit se trapně.“

PES NA MÍRU – ZÁZRÁKY MAJÍ ČTYŘI NOHY

Existuje vůbec něco, co dokáže výrazně zpříjemnit život lidem s postižením? Ano! Má to čtyři nohy a dokáže to věci, které běžné smrtelníky nepřestanou udivovat.

Jsou to vodící, asistenční nebo terapeutičtí psi.

„Pro vozičkáře není například snadné zvedat předměty ze země, vyndávat je ze skříněk, otevírat dveře, rozsvěcet světlo, nebo svlékat některé části oděvu. Asistenční pes toto všechno dokáže, navíc je důvodem k vycházce či námětem k rozhovoru. Pomáhá tak k integraci zvláště nepohyblivým dětem,“ říká cvičitel ze společnosti Pomocné tlapy.

Pes toho však umí víc! V brašně na zádech nosí věci, v případě potřeby přivolá pomoc, pomáhá při vstávání i usedání do vozíku, přinese zvonící telefon, zapne počítač nebo v obchodě předá pokladní peněženku.

Také cvičení se psy, které využívá jejich tělesné teplo, je prospěšné. Vodící pes pomáhá nevidomým nebo slabozrakým lidem bezpečně se pohybovat v neznámém prostředí. Je navíc věrným kamarádem, takže zdravotně postiženým lidem pomáhá i psychicky.

Vodící pes pro nevidomé (slepecký pes)

je vycvičen k bezpečné navigaci v prostoru; dokáže najít určené místo, převést nevidomého přes silnici apod.

Asistenční pes pro tělesně postižené (pes pro vozičkáře)

je vycvičen podle konkrétního typu tělesného postižení; pomáhá postiženému člověku k větší nezávislosti či k samostatnému pohybu mimo domov.

Balanční pes

díky spec. postroji a výcviku dokáže pomáhat osobě, která má potíže s rovnováhou.

Signální pes pro neslyšícího

je vycvičen, aby neslyšícího upozorňoval na zvuky v okolí - např. plačící dítě, budík, zvonek atd.

Signální pes pro alergiky, epileptiky

je vycvičen k identifikaci pachů, které postiženému způsobují astmatické záchvaty (např. výpary z čisticích prostředků); psi pro epileptiky rozpoznají příznaky záchvatu dříve než člověk a postiženého na ně upozorní, nebo přivolají pomoc.

SNÍMEK: ROBO HUBAČ

Pes poskytující emocionální podporu

je určen lidem, kteří se obávají sami vycházet z domova a zapojovat se do běžného života; v neznámém prostoru přináší pocit bezpečí.

- PT -

POMOCNÁ RUKA KOOPERATIVY PRO POMOCNÉ TLAPKY

Kooperativa začala v roce 2003 spolupracovat s obecně prospěšnou společností Pomocné tlapy, zabývající se chovem a výcvikem psů pro zdravotně postižené občany v celé České republice. **Společnost poskytuje psy zdravotně postiženým zdarma.**

Speciálně vycvičený asistenční pes je pro zdravotně postiženého nejen věrným přítelem do nepohody, ale také neocenitelným pomocníkem v jeho každodenním životě. A přitom na rozdíl od vodícího psa se na asistenčního psa nevztahuje státní příspěvek, klient nedostává příspěvek na výcvik psa, ani na jeho výživu.

Proč jsme se rozhodli Pomocné tlapy sponzorovat?

Život už je takový, jednou jste nahoře a jindy zase dole. Naštěstí existují nadace a obecně prospěšné společnosti, jako Pomocné tlapy, které lidem ve složité životní situaci pomáhají. Díky Pomocným tlapkám se zdravotně postižení snáze vyrovnávají se svým handicapem. Kooperativa si této záslužné práce váží, a proto Pomocným tlapkám podala svou pomocnou ruku. Smyslem pojišťovnictví je pomáhat potřebným a Kooperativa se této zásady drží i ve svých sponzorských aktivitách.

Jak konkrétně Pomocným tlapkám pomáháme?

Kooperativa přispívá Pomocným tlapkám nejen finančně, ale vyrábí pro ně i různé propagační materiály (informační brožury, letáky, bannery apod.). Dále je zve na akce, na kterých mohou získat peníze také od jiných sponzorů. Účast na každoroční Charity Golf party nebo na letošní sérii koncertů Kooperativa Čechomor tour 2007 je pro Pomocné tlapy nejen finančně přínosná, ale je pro ně i jedinečnou příležitostí, jak vejít do povědomí širší veřejnosti. Letos se pro Pomocné tlapy podařilo vybrat peníze na charitativním golfovém turnaji Kooperativa Charity Golf Cup v Heřmanicích v Podještědí. Ke konci roku k nim pak přibudou další finanční prostředky, které Pomocné tlapy, u příležitosti turné Kooperativa Čechomor tour 2007, získají z prodeje reklamních předmětů a ze zaslaných dárcovských DMS.

Pokud bychom chtěli dosavadní pomoc Kooperativy vyjádřit konkrétně, tak díky ní mohly Pomocné tlapy klientům předat o devět asistenčních psů navíc. Celkové náklady na výcvik jednoho asistenčního psa se pohybují kolem 200 tisíc korun.

Jak Pomocné tlapy pracují?

- Z chovu psů vybírají vhodné jedince pro předvýchovu a výcvik.
- Speciálně vycvičené psy zdarma předávají do dlouhodobého užívání zdravotně postiženým lidem v České republice.

Komu pomáhají?

- Asistenční psy předávají osobám částečně, nebo zcela upoutaným na invalidní vozík.
- Pomocné tlapy cvičí i canisterapeutické psy a psy pro lidi se zdravotními onemocněními.

Asistenční psi mohou:

- částečně nahradit službu osobních asistentů nebo rodinných asistentů,
- snížit nároky na péči o tělesně postižené,
- zvýšit samostatnost a sebevědomí tělesně postižených,
- zlepšit navazování jejich komunikace s okolím,
- umožnit postiženým aktivně a plnohodnotně se zapojovat do běžného života.

Pomocné tlapy jsou v ČR první společností, která se touto problematikou komplexně zabývá. Klient absolvuje pohovory s odborníky, je proškolen, jak se má o psa starat, jak správně dávat povely a seznámen se vším, co život se psem obnáší... Poté pro něho cvičitel „na míru“ připraví psa, procházejí spolu intenzivním secvičováním a na závěr absolvují mezinárodně uznávané testy podle ADEU. Samozřejmostí je i následná péče po předání psa klientovi. Společnost Pomocné tlapy zabezpečuje pravidelné rekondice a další rozšiřování psích schopností.

Pomocné tlapy poskytují také vycvičené canisterapeutické psy dětským domovům, speciálním školám, ústavům sociální péče, sanatoriím a podobným zařízením k trvalému držení nebo k pravidelným návštěvám pod odborným vedením terapeutů a snaží se rozšířit tuto službu všude tam, kde by byla přínosem. Proto pravidelně pořádají canisterapeutické zkoušky pro další zájemce.

Činnost Pomocných tlapek je mj. zaměřena i na osvětu. V rámci práce s dětmi a mladými lidmi pořádají besedy s praktickými ukázkami ve školách a na různých akcích tělesně postižených. Cílem těchto setkání je prohloubit soužití zdravých a handicapovaných lidí a přiblížit jim využití asistenčních psů pro integraci postižených osob do společnosti.

Petra Vaňoučková

ASSISTANCE DOG EUROPE je mezinárodní nezisková společnost sdružující Evropské poskytovatele asistenčních a canisterapeutických psů. Ačkoli výcvik se v Evropě provádí již několik desetiletí, toto společné sdružení zástupců z mnoha zemí vzniklo teprve v roce 2000 a je vůbec první

organizací svého druhu v Evropě.

Pomocné tlapy® jsou první společností z Východní Evropy, která se stala provizorním členem v roce 2003 a v dalším roce, po konečném definování pravidel přijetí, už bez čekání členem s plnými pravomocemi. **Přijetí bez čekací doby je pro nás velkou pochvalou i závazkem zároveň.**

- pozn.redakce -

O „TLAPKOVÁNÍ“ S ČECHOMOREM

... z rozhovoru s ředitelkou Pomocných tlapek paní Hanou Pirnerovou o spolupráci obecně prospěšné společností Pomocné tlapy se skupinou Čechomor a pojišťovnou Kooperativa:

Čechomor Kooperativa tour 2007/2008

Od loňského srpna se účastníte koncertního turné pod názvem Čechomor Kooperativa tour. Co může mít známá hudební skupina společného s pojišťovnictvím a s Pomocnými tlapkami?

Bez přispění sponzorů bychom se neobešli. Někteří chtějí zůstat v anonymitě, což respektujeme, jiní dávají kromě finančních prostředků k dispozici i své známé jméno a dobrou pověst. Pro tento způsob se rozhodla třeba pojišťovna Kooperativa, náš tradiční dárcce, spolu s hudební skupinou Čechomor.

Pojišťovna Kooperativa se stala generálním partnerem loňských a letošních vystoupení kapely Čechomor a společně tak podporují náš charitativní projekt „Dej mi tlapku, dám ti svou...“. V průběhu koncertu se promítá krátký film o výchově a výcviku asistenčních a canisterapeutických psů a návštěvníci se mohou blíže seznámit s neziskovou činností Pomocných tlapek i formami, jimiž lze naši společnost podpořit.

Křest nového filmu a CD pro Tlapy na MFF v Karlových Varech.

Zleva: J. Bartoška, režisér J. Šajmovič ml.

a gen. ředitel Kooperativy M. Diviš

O jaké formy pomoci jde?

Je jich několik. V prvé řadě mají zájemci příležitost zasílat dárcovské esemesky ze svých mobilních telefonů v podobě DMS POMOCNETLAPKY na číslo 87777 v ceně 30 Kč, z toho „tlapkám“ připadá 27 korun.

Dále na každém koncertu máme možnost otevřít si v rámci turné svůj stánek, kde zájemci obdrží všechny potřebné informace o naší činnosti a zároveň

si mohou zakoupit propagační předměty s logem Pomocných tlapek – mimo jiné „Tlapácká trička“ s kresbou grafika Pavla Beneše – a podpořit tak výcvik asistenčních psů.

To znamená, že celý výtěžek z koncertů putuje na konto Pomocných tlapek?

To ne. Tlapkám je poskytován prostor k naší prezentaci a prodeji propagačních předmětů. Kooperativa pojišťovna, Vienna Insurance Group, akciová společnost, člen Fóra dárců, sponzoruje obecně prospěšnou společnost především jinou formou, a to finančními dary v rámci svého charitativního programu a členové Čechomoru příležitostně věnují něco z vlastní kapsy. Ale nejsou jediní.

Za pomoc a podporu, o níž vypovídá dlouhý seznam dárců na naší webové adrese www.pomocnetlapky.cz, všem velice děkujeme.

Češi v posledních letech nejednou dokázali, že pomoc bližnímu jim není cizí. Jaké zkušenosti jste získali vy?

Pokud se nabízí vhodná, časově nenáročná forma, nejsou naši lidé rozhodně lhostejní. Jen pro informaci, za první rok naší vzájemné spolupráce se formou DMS a prodejem „čechomoráckých“ triček vybrala částka 200 000 Kč, což je částka, která postačí na výcvik jednoho asistenčního psa. Za 8 let práce v neziskovém sektoru je znát, že lidem není lhostejný osud jiných a lidé se učí obdarovávat, za což jsme vděční.

Naši vzájemnou spolupráci děláme radost i sami sobě, když můžeme pomoci tělesně postiženým spoluobčanům a jejich rodinám, aby se snáze začlenili do společnosti, usnadnili si v rámci možností život, obohatili své kontakty s okolím a byli díky čtyřnohým kamarádům šťastnější.

ILUSTRACE: PAVEL BENEŠ

Filozofie „tlapácké“ neziskovky

Paní ředitelko, není běžné, že by nezisková organizace vlastnila ochrannou známku. Co vás k tomu vedlo?

Podobně jako jiné společnosti také Pomocné tlapky si chrání svou práci a pověst před zneužitím. Rozhodli jsme se dodržovat nejvyšší možné standardy, jak úroveň výcviku, péče a etického přístupu ke klientům a psům před i po předání, tak v průhlednosti hospodaření s darovanými finančními prostředky. Při zakládání společnosti jsme se ztotožnili s náročnými mezinárodními kritérii, které se u nás ne vždy důsledně dodržují. Pomocné tlapky musí zůstat symbolem upřímnosti a kvality, aby mohli naši spolupracovníci, klienti i sponzoři nosit „tlapácké“ logo vždy s hrdostí.

Proč jste se zaměřili právě na asistenční psy?

Každý z nás již léta chová zlaté nebo labradorské retrievery a ti jsou díky své laskavé povaze a vysoké inteligenci jako pomocníci mimořádně vhodní. Dokáží částečně zastoupit osobní asistenty i rodinné příslušníky tělesně postižených, zvýší jejich samostatnost a sebevědomí, pomohou jim aktivně se uplatnit v životě a navazovat vztahy s okolím. A děláme to rádi.

Dělat něco rád ale k úspěchu nestačí. Dostává se vám podpory institucí a veřejnosti?

Výcvik asistenčních psů je ze všech typů mentálně i hmotně nejnáročnější. Celková částka na výživu, péči a přípravu jednoho čtyřnohého pomocníka se šplhá až ke 200 tisícům. V ní jsou zahrnuty i náklady na přípravu klienta. Přitom na rozdíl od přípravy slepeckých vodících psů se na asistenční nevztahuje státní dotace. Proto se snažíme, žel zatím bezvýsledně, iniciovat příslušné legislativní úpravy, které jsou ve vyspělých zemích Evropské unie běžné. Zatím se spoléháme především na sponzorské dary, příspěvky různých institucí, fondů a nadací, občasnou státní podporu, štedrost veřejnosti a sami na sebe.

Řídit tak rozvětvené aktivity a početný kolektiv jistě není jednoduché. Jak to zvládáte?

Práce je sice hodně, ale mám ji ráda a nejsem na ni sama. Společnost má dvě rady, z nichž každou tvoří předseda a dva členové, které její činnost usměřňují a kontrolují. Správní rada sestavuje plány činnosti a upravuje je podle aktuálních podmínek, dozorčí rada dohlíží na jejich plnění a průběžně prověřuje účetnictví. Kromě toho naši „radní“ ukládají do Tlapek své mnohaleté zkušenosti a znalosti z oblasti práva, ekonomiky, účetnictví, fundraisingu a samozřejmě kynologie.

Na činnosti Pomocných tlapek se kromě pár profesionálů podílí také mnoho dobrovolníků. Čím se zabývají?

Věnují se zejména péči o štěňata, předvýchově psů, pomáhají při našich informativních akcích, osvětě a získávání finančních prostředků. Nemalá část

dobrovolníků se ve skupinách zaměřuje na canisterapii. Na canisterapeutické kurzy dobrovolníků se hlásí čím dál víc mladých lidí a bývají poměrně rychle obsazeny, což nás velice těší. S jejich obětavou prací se mohou zájemci seznámit na www.canisterapie.cz v sekci „Naše canisterapeutické týmy“.

(Pozn. autorky: Jak složité je naučit nejen zvíře, ale i jeho příštího zdravotně postiženého majitele společně zvládat nespočet běžných každodenních úkonů se může kterýkoli zájemce přesvědčit na veřejných prezentacích.)

Věra Vortelová

ČIPOVÁNÍ

Společnost Pomocné tlapy o.p.s. nabídla svým klientům možnost nechat si na rekondičním pobytu, při pravidelné veterinární prohlídce, očipovat svého psa.

Předem bylo nutné emailem tuto službu objednat, jelikož čip je vydáván na jméno a registruje se na centrále. Proto, kdo měl zájem o čip psa, na náklady společnosti mu byl (psovi) ZDARMA aplikován. Každý pes je také zaevidován v místě sídla společnosti a má vystavenou registrační známku.

Za většinu klientů kteří nabídku rádi využili, Tlapkám DĚKUJEME.

Karel Bartáček

JAK JSME PŘEDVYCHOVÁVALI ASISTENČNÍHO PSA

Konečně jsme se dočkali. Černá chlupatá kulička se nám batolí po bytě, kňučí a dělá loužičky. Od mého rozhodnutí přihlásit se u Pomocných tlapek jako rodina vhodná pro předvýchovu uplynul bezmála rok.

Co na tom, že jsme si po půl roce čekání z netrpělivosti pořídili do našeho panelákového bytu králíčka a kocourka. Však se to už nějak zvládne, říkám si a už popáté během odpoledne stírám celý byt. Pro jistotu. Nemusím hned první den naštvat manžela tím, že si namočí ponožky do loužičky.

Ještě týž den obejdeme všechny panelákové sousedy se štěnětem v náruči a jemně je upozorníme, že dnešní noc nebude z nejkliďnějších. Již večer začínáme s přísnou výchovou a zakazujeme štěňátku okusovat gauč. O venčení se s manželem hádáme, nakonec jdeme vždycky oba dva.

Večer uložíme štěňátko do připravené přepravky, pro jistotu si poněkolkáté přečteme Pokyny pro předvychovatelky a usadíme se k televizi. Jenže štěňátko protestuje. Oba se obětavě zvedáme od večerního filmu a jdeme štěňátko utěšovat. Snad si brzy zvykne.

První probdělá noc je za námi. Štěňátka asi nepotřebují vůbec spát! S nadšením provádím první ranní venčení. Manžela nadšení z neznámého důvodu opustilo. Nevadí, zvládnou to sama. Potkávám sousedy, asi flámovali, mají taky kruhy pod očima a zdraví mě nějak nezúčastněně.

Od rána se u nás střídají zvědavé návštěvy. Štěňátko putuje z náruče do

náruče. Uklidňuji se tím, že takový volný režim bude mít jen první víkend. Pak přitvrdíme podle pokynů. Do nekonečna vysvětluji všem přichozím naši úlohu při výchově psa a jeho konečné využití. Setkáváme se s obdivem a chválou. Večer přichází na návštěvu naši známí, jsou ze štěňátka také unešeni. Již v předsíni v rychlosti opakuji snad podvacáté naši úlohu a ouvej... Setkáváme se s prvním nepochopením. Jak takovou chlupatou kuličku můžeme mít rok doma a pak se jí dobrovolně vzdát?! Když k tomu pak večer zavřeme štěňátko do přepravky, myslí si o nás něco o tyranech a brzy odcházejí. Mrzí nás to a přemýšlíme, kde je asi chyba? Obávám se, že několik našich přátel teď rok nevidíme.

Víkend skončil, nevyspalá jedu do práce, přemýšlím, jestli je vůbec správně nechat štěně doma zavřeně v kleci. Pomalu mě opouští dobrý pocit z toho, co děláme. Místo oběda jedu z práce domů venčit a krmit. Chce to jen trošku zatnout zuby. Snad to jednou někdo ocení!

Třetí noc jsme se konečně vyspali. Štěňátko krásně spí v přepravce. Chtělo to jen trošku vychytat. Po dvou týdnech jsme báječně zšití, vše máme perfektně vychytané, s manželem konstatujeme, že předvýchova není zas tak těžká a ... a zjišťuji, že jsem těhotná.

Tak to nezvládnou, říkám si a všechny moje kamarádky včetně mé matky a tchyně mě v tom utvrzují. Tři zvířata v bytě a do toho miminko – to se nedá zvládnout! Manžel to nekomentuje, myslí si: máš, co jsi chtěla.

Naštěstí je vše v pořádku, tak si pejska po poradě s Pomocnými tlapkami necháváme a vychováváme dál. Obíhám všechny supermarkety v okolí a domlouvám si předem volný vstup s pejskem. I v práci mi šéf vyšel vstříc a proti pelišku pod mým stolem nic nenamítal. Ale i tak mi spousta mých kolegů dává okatě najevo nesouhlas s předvýchovou. Musím dokonce řešit i několik drobných konfliktů týkajících se přísnosti při výchově. Spousta lidí mi na jednu případá hloupá a bezohledná. Přece pomoci darovat někomu svobodu a nezávislost je krásná věc, opakuji si v hlavě stále heslo, které jsem někde četla.

Pečlivě vyplňuji první měsíční zprávu pro Pomocné tlapy. Po hodině jsem s výsledkem spokojena. Několik povelů už Rozárka umí (nebo je už alespoň slyšela, co na tom, že někdy prostě neposlouchá?!). Kbelík na stírání loužiček máme zatím stále při ruce, ale nadšení z perfektně naleštěné podlahy mě již opustilo. Smiřujeme se postupně s tím, že žijeme mezi všudypřítomnými chlupy.

Naše první návštěva u manželových rodičů skončila též katastrofou. I oni patří do skupiny lidí nechápajících smysl předvýchovy asistenčních psů. Když začali tajně štěňátko podstrkovat pod stolem pamlsky, vjel do mě vztek a ztratila jsem veškeré iluze. Ano, pomoci darovat někomu svobodu a nezávislost je krásná věc, ale musí to stát tolik nervů a hádek? Copak ten smysl kromě nás nikdo nechápe?

Díky pejskovi vyrážíme o víkendu na různé společenské akce. Jednou je to fotbalový zápas, jindy automobilové závody nebo třeba koncert nezná-

mě kapely. Získávám dojem, že nám štěňátko pomohlo zlepšit manželské soužití. Dojem ale rychle ztrácím, když se pohádáme kvůli rozdílným názorům při výchově. A do toho mám přivést dítě! Možná jsme si nejdřív měli pořídit psa a až poté uvažovat o dětech.

Jednou v noci mě probudí zoufalé kňučení. Rozárka neklidně pobíhá po kleci. Otevřu dvířka, ona vyběhne... a ouvej, Rozárka má strašný průjem. Ihned se oblékám a utíkáme venčit. V té černé tmě jsme vystrašené obě, těžko říct, kdo se bojí víc. Konečně jsme zase doma a v jednu ráno uklízím celý byt. Včetně koberce. Otevřu okna a po půlhodině znovu usínám. Za hodinu mě Rozárka budí znovu a zase běžíme. Naštěstí jsme to tentokrát stihly. Ale tak tak. A pak do rána ještě dvakrát. Chudák Rozárka. Z práce jsem se druhý den bohužel nedostala dřív, než po šesti hodinách, takže nacházím pejska doma v kleci celého špinavého. Umyji boudu savem, vykoupu psa, po půl hodinách venčíme. Pan doktor nám předepsal nějaké tabletky, snad rychle zaberou. Díky dietě venčíme v noci jen dvakrát, což se dá přece vydržet!! (Ještě jednu takovou noc a vezmu si v práci dovolenou na zotavenou!) K tomu jezdíme po dvou dnech na kontroly, protože takový průjem je pro štěňátko nebezpečný. Tabletky zabraly až po 10 dnech – takže prima trénink na miminko, uklidňuji se tím, že vše špatné je k něčemu dobré. S miminem naštěstí nebudu muset v noci ven do temných ulic našeho města, snažím se vidět vše pozitivně.

Rozárka roste jako z vody, dělá pokroky, a tak ji poprvé беру na nákup. Na halti ohlávce a označení vestičkou procházíme supermarketem. Já i Rozárka jsme nervózní, koupím rychle jen dvě věci a půjdeme. U regálu s pečivem se na nás rozkřičí starší pán. Psi přece do krámu nepatří! Fuj, to je hygiena! Rychle utíkáme k pokladně. Jsem tak vyplašená, že se nezmůžu ani na odpověď. Ach jo, ani nakupovat nebude jednoduché! A to jsem myslela, že nejhorší, co mě může potkat, je pokřik rozzuřených starších chovatelek malých psíků před obchodem, když jsem se jim vždy marně snažila vysvětlit, proč si Rozárka nemůže hrát s jejich Bobíkem.

Termín porodu se mi rychle blíží. Obavy, jak to tu všichni zvládneme, dokonce předčily i obvyklé obavy z porodu. Nakonec to přišlo o týden dřív a ještě cestou do porodnice opakuji manželovi pokyny a znovu mu zakazují bujaré oslavy, aby nenechal zvířátka doma samotná. Anetka (naše miminko) je konečně na světě a já se těším z porodnice domů.

Vše je samozřejmě jinak, než jsem plánovala. Zvířátka jdou první dva týdny trošku stranou – Rozárce se jen malinko změnil pravidelný denní režim, místo venčení v 7hod. na ni bohužel vyjde řada většinou až v 10hod. Naštěstí si rychle zvykla a zdá se, že jí to tolik nevadí. Naopak s nadšením vítá pravidelné odpolední procházky s kočárkem.

Netrvá dlouho a pravidelný režim se nám vrací. A k tomu kromě kojení a přebalování zvládám i výcvik – několik povelů denně a pár aportů! Když k tomu přidám ještě nákup s kočárkem a k němu uvázaným psem v přeplněném supermarketu, jsem na sebe jak se patří pyšná. Nic není nemožné, jde

jen o zvyk. Nakupování s nákupním vozíkem a prázdnými rukama mi připadá jako přepych.

A tady již Rozárka pomáhá svému pánovi, kterým je Martin Hylský.

Když vyplňuji poslední měsíční zprávu (mimořádně, oproti té první ji mám za pět minut), málem mám slzy v očích. Za chvíli to bude rok, co se nám tu černá chlupatá kulička batolila po bytě.

Nastal den D, vezeme naši (před)vychovanou Rozárku zpátky do Tlapek. Když se s ní loučíme, kupodivu to ani není tak hrozné, jak jsem předpokládala. Přece o ni bude dobře postaráno a zanedlouho se dostane do rukou člověka, pro kterého to nebude jen obyčejný pes, ale nejlepší kamarád, který mu daruje svobodu a nezávislost v životě. Jsme rádi, že jsme k tomu mohli alespoň tímto způsobem přispět, a už se těšíme na další všudypřítomné chlupy a vůbec všechny trable spojené s předvýchovou.

Iva Králová a Rozárka

JE VODICÍ PES „CHUDÁK“?

Občas slyším tuto poznámku, když jedu se svým vodícím psem v tramvaji. Poněvadž se mě to bezprostředně týká (jsem nevidomá a mám vodícího psa) tak mě to vede k zamyšlení, zda „chudák“ je opravdu můj pes, který je celý den se mnou, anebo ten, který je celý den sám zavřený doma. Zkusme se na to podívat z hlediska logiky.

Pes byl domestikován, aby pomáhal člověku. Pokud není adekvátně zaměstnán, i u něho se mohou projevit psychické problémy, protože si mnozí lidé pletou psa s dekorativním polštářem na gauči, kterého v dotyčném vidí. Pes se opravdu necítí lépe, pokud má na práci jenom ležet v obývacím pokoji. I když není cvičen pro jakoukoli službu, musí být zaměstnán a dostatečně vytížen. Jenom procházky nestačí, pes je inteligentní tvor a je v kompe-

tenci člověka najít pro něj činnost, která by jej bavila.

V našem případě je budoucí vodící pes již od štěněte v neustálém kontaktu s člověkem, má možnost s ním chodit do obchodů, do práce, na úřady atd. Není ponechán o samotě, nenudí se, a tím pádem neničí věci na protest proti samotě doma.

Když štěňátko – budoucí vodící pes – dosáhne jednoho roku věku, začne chodit do školy pro výcvik vodících psů. Můj pes navštěvoval školu v Brně, jejímž ředitelem je Milan Dvořák. Filozofii školy je upřednostňovat nepřetržitý kontakt psa s člověkem. Pes přichází do školy v doprovodu pečovatele a je předán do péče cvičitele, a když spolu docvičí, tak je v jedné místnosti s dalšími pracovníky školy a ostatními „studenty“, má tam pelíšek a může odpočívat.

Výcvik je založen na opakování povelů, dokud si je pes nezafixuje. Žádné tresty, bití ani zlé okřikování nejsou přípustné. Vše probíhá formou opakování a pochvaly, dokud pes nepochopí a neudělá, co se po něm žádá. Bylo to vidět i na mém psovi. Když jsem mu vůbec poprvé nasazovala pracovní postroj, nedočkavě přešlapoval a po povelu „vpřed“ vyrazil. Aimée bere vedení jako hru, zodpovědnou, ale velmi zajímavou. Myslím si, že je velkým darem cvičitele, že dokáže práci podat jako zábavu a že to pes vnímá jako odměnu.

Psa ovšem nedostane každý, pan Dvořák se velmi pečlivě dívá, jaký ten člověk je, jestli se dokáže o psa postarat, jaké je jeho rodinné prostředí, do kterého vodící pes přijde. Bylo tomu tak i u nás. Při prvním setkání se mě ptal, co dělám, kde se budu se psem pohybovat, v jakém prostředí bydlím, jak často budu se psem někam chodit. Řeknete si, k čemu jsou všechny tyto dotazy, ale mají opodstatnění v tom, že podle povahy člověka, podle toho co dělá, dokáže zkušený cvičitel odhadnout výběr vhodného psa. Temperamentní člověk nemůže dostat flegmatického psa a naopak.

Měla jsem možnost navštěvovat svou fenku již během výcviku, seznámit se s ní, hrát si s ní a nosit různé úplatky v podobě psích dobrot, abych si jí naklonila a aby se na mě těšila.

Velmi pozvolna začínala i práce psa v postroji se mnou, aby si Aimée uvědomila, že teď bude muset poslouchat mě, a ne jenom cvičitele. Překvapil mě rozdíl v chování bez postroje a s ním. Bez něj byla hravá, s ním radostně nedočkavá a zároveň soustředěná. Bylo pro mě důležité seznámit Aimée i s prostředím u nás doma, proto jsem se domluvila s cvičitelem, aby k nám každý týden zajel na návštěvu, aby se pes aklimatizoval a necítil se u nás cizí.

K čemu je celé toto moje povídání? Vše, o čem jsem se zatím zmínila, ukazuje, že se už od začátku dbá na duševní pohodu psa, štěnětem počínaje a dospělým vodícím psem konče. Vše se podřizuje tomu, aby přechod od pe-

čovatelství ke cvičiteli a následně k nevidomému člověku byl pozvolný a pro psa příjemný.

Poté, kdy je pes předán, dohled cvičitele nad nově vzniklou dvojicí nekončí. My jsme v kontaktu pořád, a to mám psa již tři roky. Škola nabízí pomoc se psem i po předání nevidomému člověku.

Ted bych se vlastně měla zmínit o tom, jaký je den mého vodícího psa a jestli je opravdu „chudákem“, který je celý den mnou „uvězněn“ v postroji.

Ráno je Aimée venčena jako každý jiný pes, jen s tím rozdílem, že má možnost déle si zaběhat a provádět důležité psí úkony, na které u majitelů ostatních psů není dost času, jelikož spěchají do práce.

Potom jedeme na fakultu, kde studuji a kde všichni mého psa mají rádi. Projevuje se to tím, že mu profesori dovoli ležet vedle sebe u katedry, hladí ho, a když náhodou jí šlápnou na nohu v zápalu výkladu, tak se Aimée půl hodiny omlouvají. V učebně se může volně pohybovat i během výuky, když si potřebuje vyhledat vhodnější místo na spaní. Studenti obětavě nastavují svoje nohy, aby se Aimée uvelebila podle libosti, a třebaže jí nosím s sebou pelech, zřejmě není nad „voňavou“ botu. Musím jen říci, že občas Aimée působí na studenty jako demoralizační prostředek, jelikož občas během velmi nudných přednášek začne chrápat, což vede některé studenty k tomu, aby ji napodobovali.

A je tady dvouhodinová přestávka, kterou ovšem nevyužívám na oběd nebo na pasivní odpočinek v hale, ale vydám se se svým psem do Lužáneckého parku, který ona miluje a kde se v poledne schází skupina jejich chlupatých kamarádů. Sundám Aimée při vstupu do parku pracovní postroj a pustím ji, ať si běží a čte SMSky svých druhů. Po chvíli zpozoruje psy na louce a zeptá se mě rýpnutím čumáčku, jestli tam může běžet, a to už stačí jenom říct: „Honem utíkej!“, a pes je v nedohlednu. Je pravda, že po návratu z polední půldruhé hodinové procházky je dost obtížné se opět včlenit do učebního procesu, ale spokojeně spící pes je nejlepším povzbuzovačem.

Po ukončení výuky jdeme spolu na trolejbus a jedeme domů a to už Aimée ví, že bude následovat tříhodinová vycházka s jejími kamarády u nás v parku. Schází se tady asi 15 psů, se kterými se Aimée honí a dovádí, aby se odreagovala.

Ovšem ani víkendy netrávíme pasivně u televize, ale chodíme na výlety. Když máme vidící doprovod, tak jdeme do lesa, pro nás se psem neznámou cestou. Pokud je ovšem rodina líná anebo nemocná, tak se sami vydáme do Bílovic nad Svitavou anebo do Mariánského údolí, protože tam znám trasu. Aimée je „na volno“ a může si podle libosti užívat pohybu i vody. Občas nás někdo zastaví a řekne, že by mě ten pes měl snad vést, ale já argumentuji tím, že to není robot a volný pohyb nezbytně potřebuje.

V létě, kdy by v tom vedru člověk ani sám sebe ven nevyhnal, otázku venčení řešíme tím způsobem, že dlouho ráno plaveme, buď v Mariánském údolí, anebo u nás v lomu. V pět hodin ráno ještě není takové vedro, takže se pes krásně proběhne, vyplave se a pak spokojeně spí doma. Když jí nabídnu, jestli se chce jít vyvenčit brzy odpoledne, tak dělá, že mi nerozumí a občas

i to, že neexistuje. Jakmile potřebuje ven, tak mi to přijde říct, jde jenom na chvíli, pečlivě dbá na to, aby tam byl stín, a pak opět běží dovnitř, kde je chládek.

Vždy kladu velký důraz na to, aby měl můj pes dostatek volného pohybu. Vždyť spokojený a vyběhaný pes i jinak pracuje, protože ví, že ho čeká odměna v podobě mnohahodinových procházek. Když mě můj pes doprovází, tak má mnohem větší šanci se pořádně vyběhat a vyvenčit, než ten, který je sám doma a neví, co by měl dělat, proto jenom spí anebo vám něco roztrhá, abyste taky pocítili, jak mu bylo smutno a jak se nudil.

Nedílnou součástí našich vycházek je i návštěva zverimexu, kde Aimée kupují dobroty. Hračky si ovšem vybírá sama, vždy zaboří tlamu do té věci, která jí nejvíce zaujme, ať již zvukově či materiálem.

Doma si pak spolu hrajeme na schovávanou, buď se schovám já anebo schovám hračku a ona ji hledá. Je velmi cílevědomá, takže toho nenechá, dokud ji opravdu nenajde.

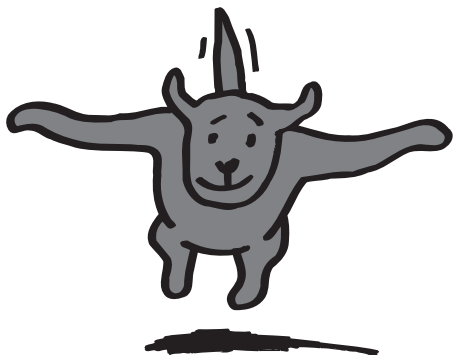
Sama jsem ji naučila nějaké povely, které ovšem nemají s voděním nic společného, slouží spíše pro pobavení psa a jeho rozvoj. Aimée se umí překulit, panáčkovat, plazit se, podávat jednu i druhou tlapku atd. Učí se velmi ráda, a když k tomu přidáte i pamlsky, tak je to nadšení dvojnásobné.

Na návštěvu k přátelům chodím také v doprovodu psa, pokud nikdo z nich netrpí alergií, tak se na Aimée velmi těší. Ráda chodí ke kamarádům, co mají také psa, protože si pohraje a návštěva je ukončena společným venčením.

Doufám, že jsem vám alespoň trochu přiblížila soužití mezi mnou a mým vodícím psem, že se mi povedlo poukázat na rozmanitost aktivit a že vodící pes NENÍ chudák. Možná příště, až uvidíte nevidomého člověka s jeho psem, tak se na ně budete dívat jako na sehranou dvojku. Vždyť podle toho, jak soustředěně svého pána vede a jak oddaně se na něj dívá, by každého mělo napadnout, jak hluboký vztah mezi nimi je.

Světлана Karfusová

CESTOVÁNÍ S ASISTENČNÍM PSEM

Možná jste se s tím už setkali. Chtěli byste jet na dovolenou s asistenčním psem, třeba někam k moři, ale kde vzít informace o bezbariérovém ubytování, kam by navíc směl i pes?

Kdo to někdy zkusil, ví, že není tak jednoduché tyto informace získat. Někdy najdete něco na internetu nebo se dozvíte něco z doslechu, od známých a podobně, ale stále nevíte jistě, jestli je to pravda, jestli je ubytování skutečně bezbariérové a jestli tam opravdu nebudete mít

problém se psem. To, co bezbariérově na první pohled vypadá, ještě nemusí být opravdu vhodné pro vozičkáře a na internet můžete také dát leccjaké informace, i ne zcela pravdivé. Spolehlivé bývají informace od ostatních vozičkářů kteří to „riskli“, nějaké takové zařízení objevili a osobně si ho vyzkoušeli. Vim, že několik klientů Pomocných tlapek už nějaké takové zařízení našlo a zkusilo, s různým výsledkem. Jejich osobní zkušenost přitom může velmi pomoci i ostatním při hledání vhodného místa pro dovolenou s asistenčním psem. Nehledě na to, že by třeba vůbec nebylo špatné potkat se někdy na dovolené v zahraničí s dalšími klienty Tlapek. Je proto škoda, pokud si své zkušenosti (pozitivní i negativní) nechávají pro sebe. Dát je k dispozici ostatním znamená především ulehčit hledání vhodného místa na dovolenou ostatním vozičkářům s asistenčním psem. Chtěl bych proto všechny především poprosit – **pokud máte zkušenosti s vhodným místem, třeba u moře, v horách – prostě nějakým pěkným místem na dovolenou o které by mohli mít zájem i ostatní, dejte to ostatním vědět**, třeba prostřednictvím tohoto Zpravodaje. Důležitý je hlavně kontakt na provozovatele, informace o bezbariérovosti a případných problémech, i o možnosti přístupu asistenčních psů. Můžeme si tím všichni vzájemně docela pomoci. Nikdo to za nás totiž neudělá...

Doufám, že by takto mohl časem vzniknout jakýsi svépomocný „informační servis“, zejména pro klienty Tlapek, o vhodných místech na dovolenou, hlavně v zahraničí. A začnu hned prvním dílem.

„Dovolená s asistenčním psem na Azurovém pobřeží“

I my jsme totiž hledali vhodné místo na dovolenou u moře a docela náhodou jsme se od známých dověděli o kempu „Prairies de la Mer“, v jižní Francii, u města Port Grimaud, blízko Saint Tropez, kde údajně měly být bezbariérové bungalovy a navíc do kempu prý mají přístup psi. Dlouho trvalo sehnat ten správný kontakt, ale nakonec se to povedlo. Tyto bungalovy provozuje holandská organizace „Hulpdienst Cote d'Azur“ (<http://www.hd-cote-d-azur.com>, informace v holandštině, francouzštině a angličtině). Tam je možné dojednat si ubytování v týdenních cyklech, vždy od neděle do neděle, ale jestli zůstanete týden, dva týdny nebo déle, to je už jen na vás. Nejlepší je kontaktovat provozovatele přes mailovou adresu info@hd-cote-d-azur.com, v některém ze tří uvedených jazyků (česky to, bohužel, nejde). Vyzkoušeli jsme to v červnu 2008 (v sestavě Jarka, její nový asisták Lord, asistenční „důchodce“ Ben a já) na jeden týden a naše zkušenosti jsou následující:

Rezervace, formality: po zkontaktování organizace Hulpdienst (nejlépe mailem, abyste si s nimi mohli dohodnout termín) Vám (rovněž mailem) přijde dotazník. Ten vytisknete, vyplníte, podepíšete a obyčejnou (papírovou) poštou odešlete zpět organizaci Hulpdienst do Holandska (adresa je v dotazníku). Následně Vám přijde poštou faktura s dalšími instrukcemi. Zhruba

polovinu částky za ubytování je třeba zaslat převodem na účet organizace Hulpdienst (nezbytné údaje jsou na faktuře), zbytek se platí až po příjezdu na místo (samozřejmě v eurech).

A jedna dobrá rada – o ubytování v bungalovech organizace Hulpdienst je poměrně velký zájem, kontaktujte tedy organizaci včas. Optimální je tak leden-únor, pokud chcete jet o prázdninách. V dubnu nebo květnu už mohou být všechny termíny obsazeny.

Ubytování: Organizace provozuje v kempu osm bezbariérových bungalovů (říkají tomu „mobile home“). Každý bungalov má dva vstupy, jeden po schodech, druhý hydraulickou plošinou. Jsou dost velké na bezproblémové bydlení tří lidí + asistenčního psa. Velká místnost je vybavena rozkládacím gaučem a základním nábytkem (stůl, židle, skříňky), v kuchyňském koutě je plynový sporák, dřez a lednice s mrazákem. Nádobí, příbory, kávovar, větrák a další základní vybavení je na místě, nemusíte nic z toho vozit s sebou. Jedině, co je dobré si přivést, je povlečení. Ve velké ložnici jsou dvě postele, skříň, WC (s madly) oddělené závěsem, umyvadlo se studenou i teplou vodou a klimatizace. V bungalovu je ještě malá ložnice s patrovou postelí, ale pokud ji nepotřebujete na spaní, hodí se např. na odložení kufrů nebo na „parkování“ elektrického vozíku, aby nepřekážel. Kromě toho má uživatel bungalovu k dispozici klíče od dvou koupelen v blízké (cca 50 m) budově, tyto koupelny jsou vybaveny WC (s madly) a sprchovým koutem s židlí na kolečkách. Samotné bungalovy jsou umístěny pod stromy, takže ani v horkém slunečném dni se příliš nezahřívají. Před bungalovem máte navíc ještě k dispozici plastový stůl se židlemi a slunečníkem. Ubytování je skutečně bezbariérové i pro uživatele velkých elektrických vozíků. V době naší dovolené bydleli v bungalovech hlavně vozíčkáři z Holandska, někteří i s opravdu mohutnými vozíky (jedna vozíčkářka i s asistenčním psem) a neměli s přístupností žádný problém. Na webu organizace je na stránce „Mobile homes“ pláněk bungalovů i s rozměry a na stránce „Photoalbum“ je i několik fotografií.

Přístup se psem: Celý kemp je přístupný pro psy, jedinou oficiální podmínkou je mít psa na vodítku (ne všichni to dodržují, ale nevšiml jsem si žádných problémů). Venčení psů je nejlépe na travnatých plochách před kempem, což je od bungalovů cca 100 m. Exkrementy jsme samozřejmě uklízeli, i když to tam asi není tak obvyklé, většina „pejskařů“ to prostě nechá ležet... Označení asistenčních psů vestičkou zřejmě není ve Francii moc obvyklé a budilo docela zájem, i tak se doporučuje ho používat. Veterináře jsme nepotřebovali, ale údajně je někde blízko kempu veterinární ordinace. Přesnější informace v případě potřeby podají pracovníci organizace Hulpdienst (jsou v kempu celé léto a navíc i oni tam mají svého psa), nebo v recepci kempu.

Služby: V kempu jsou mimo jiné dva „supermarkety“, přesněji větší samoobsluhy se vším potřebným. Od potravin přes drogerii až po vybavení na pláž, pohledy, mapy a podobně. V kombinaci s velmi dobrým vybavením kuchyně

v bungalovu není problém v supermarketu vše potřebné nakoupit a v bungalovu pak uvařit. Pro ty, kteří nevaří, je hned u pláže několik restaurací s velkými zahrádkami, kde se lze dobře najíst (studená i teplá jídla). Organizace Hulpdienst Cote d'Azur Vám navíc může zapůjčit speciální mechanické invalidní vozíky s balonovými pneumatikami, se kterými lze jezdit po písčné pláži i do vody, a pořádá vyjížďky speciálně upraveným motorovým člunem („Zodiac“) po zátoce. Celé léto je přímo na místě několik pracovníků organizace Hulpdienst, jsou velmi ochotní, s problematikou vozíčkářského života jsou velmi dobře obeznámeni, domluvíte se s nimi holandsky, francouzsky nebo anglicky.

Koupání: na pláž (písčnou) je to asi tři minuty po asfaltové cestě. Do písku se s invalidním vozíkem pochopitelně jet nedá, ale v jednom místě je na zemi položen jakýsi dřevěný chodník, na konci se zpevněnou dřevěnou plošinou, po němž se dostanete skoro až k vodě. Moře mívá v červnu asi 19-20 stupňů, v září kolem 22 stupňů, takže žádné „kafé“. Psům to ale nevadí. Vlny nebývají problém, pláž je v zátoce, a je tak krytá před největšími vlnami.

Pomocné tlapy v přístavu Saint Tropez, Jarka Machová a její pomocníci.

Výlety: Pokud se nebudete věnovat koupání, máte zde spoustu možností různých výletů na zajímavá místa. Od výletů v délce od několika hodin až po výlety celodenní. Z těch kratších je zajímavá např. prohlídka městečka Port Grimaud (1 km, v sousedství kempu), stavěného po vzoru Benátek kolem mnoha kanálů a průplavů. Další možností je město Saint-Tropez (10 km) se zajímavým přístavem plným luxusních lodí, typickou jihofrancouzskou architekturou a známou četnickou stanicí. V rámci celodenních výletů je možné prohlédnout si třeba město Cannes (60 km), Nice (90 km) nebo Monte Carlo v Monaku (100 km). Za zhlédnutí také určitě stojí prohlídka největšího evropského kaňonu Gorge du Veron (100 km). Zajímavých míst je tam ale ještě mnohem víc. Nepojedete-li na dovolenou vlastním autem, můžete si dohodnout dopravu na výlety speciálně upraveným Fordem Transitz.

Doprava: Vzdálenost z Prahy po silnici je asi 1300 km.

Poměrně dobrá je trasa přes Rozvadov, v Německu přes Regensburg, Mnichov a Memmingen do rakouského Bregenz, dále do Švýcarska na Chur, San Bernardino, Bellinzonu a Chiasso, do Itálie na Miláno a Janov a pak po pobřeží (San Remo, Monako, Nice, Cannes) až na místo. Cesta je většinou po dálnicích, ale dobrá GPS navigace se i tak hodí. V Německu se dálniční poplatky neplatí, v Rakousku se přes Bregenz dálnicím vyhnete a nemusíte kupovat dálniční známku. Švýcarskou dálniční známku ale potřebovat budete, přes Alpy se jinak rozumně jet nedá (mají jen roční za cca 660 Kč, k dostání i u nás). V Alpách se na silnici dostanete až do nadmořské výšky 1600 m n. m., takže pokud byste tam stavěli, nechte si kousek teplejšího oblečení „po ruce“. Na druhou stranu – u moře v Itálii a Francii umí být v létě pořádně horko, takže klimatizace v autě se rozhodně hodí. V Itálii a Francii se platí mýtné přímo na dálnicích, jedna cesta na mýtném vyjde na 35-40 eur. V Alpách, a pak na pobřeží v Itálii a Francii počítejte se spoustou tunelů, zatáček a občas i prudším stoupáním, takže auto by mělo být v perfektním stavu. Kdo má problémy s krční páteří, neměl by zapomenout ortopedický límec. Další možností je doprava letecky do Nice nebo Toulonu. Pokud si to domluvíte, organizace Hulpdienst má k dispozici upravené auto pro dopravu vozíčkářů, na letiště pro Vás v danou dobu dojedou a na cestě domů Vás zase na letiště odvezou. Třetí možností je vlak, nejbližší stanice je Saint-Raphael a i tam pro Vás v případě potřeby dojedou tranzitem. A tranzit můžete využít třeba i na výlety.

Ceny: Ceny za ubytování a dopravu tranzitem (letišť, nádraží, výlety po okolí) jsou uvedeny na stránce „Prices“ v anglické verzi webu organizace Hulpdienst.

Doklady: Pokud pojedete přes Švýcarsko, pro sebe potřebujete pas (Švýcarsko není v EU), i když Švýcaři údajně uznávají i naše občanské průkazy. Pro psa každopádně pas s potvrzením o platných očkováních. Pozor, aby očkování nebyla starší než jeden rok! Doporučujeme celou cestu nechat za sklem auta český znak vozíčkáře, i když v zahraničí nemá žádný právní význam. Je to informace pro ostatní (i pro případ nehody) a navíc – když na švýcarských celnicích viděli ten znak, jen mávli, že máme jet dál. Ani nechtěli vidět pasy... Dobrá věc je také připojištění pro případ nutnosti vyhledat lékařskou pomoc, ztráty zavazadel nebo zodpovědnosti za případné škody. Vše je např. u Kooperativy dohromady asi za 60 Kč na osobu a den, ale podobnou službu poskytují i další pojišťovny.

Preventivní ošetření psa: Kromě povinných očkování se do těchto krajů doporučuje pochopitelně aplikace přípravku proti vnějším parazitům (klíšata a podobně) – např. frontline nebo advantix. Mimo to ale jedno důležité upozornění – nezapomeňte i na aplikaci přípravku proti vnitřním parazitům, včetně srdečních červů (např. stronghold)!!! V jižní Evropě se totiž vyskytují

komáři, kteří toto nebezpečné onemocnění psů přenášejí. Nepodceňujte proto prevenci!

Celkově: Bungalovy organizace Hulpdienst Cote d'Azur v kempu „Prairies de la Mer“ představují velice dobrou možnost rekreace na Azurovém pobřeží ve Francii. Jsou výborně bezbariérově řešeny, dobře přístupné a velmi dobře vybavené. S přístupem asistenčního psa do kempu ani do bungalovů není sebemenší problém. Zázemí v kempu (obchody, restaurace, ...) jsou na velmi dobré úrovni. Po našich zkušenostech ale musím upozornit, že týden pobytu je poměrně málo, za týden rozhodně nestihnete navštívit všechny zajímavosti v okolí a také se (i se psem) pořádně vykoupat v moři. Proto se tam někdy v budoucnosti chystáme znovu, tentokrát ale už na dva týdny.

Máte-li zájem o další informace, mailujte na adresu metelka@chmi.cz.

Ing. Ladislav Metelka

ZKUŠENOSTI Z CESTY DO LISABONU

Tak jsme se vrátili z nádherného Lisabonu, plného klidu, slunce, příjemných lidí, viděli jsme mnoho památek, vykoukali se v ledovém oceánu, myslím, že jsme i dobře reprezentovali Čechy. Naš soubor Duhové děti dvakrát vystoupil, jednou díky paní Anně Almeida, která pracuje na Českém velvyslanectví a zařídila koncert na Lisabonské univerzitě, podruhé v Klinice a centru pro handicapované. Co se týká naší Oli, cestu i pobyt snáší bez sebemenších problémů. Jelikož v Portugalsku asistenční psi nejsou, vzbuzovala obdiv, respekt a spoustu otázek. Sice nám na klinice tvrdili že mají také pejska pro nemocné děti, když skutečně odněkud vyběhl jako blesk psík neidentifikovatelné rasy. Oli se podivila, co že to je? Sama, vědoma si své role, si raději lehla ke svému páníčkovi.

Jediný problém, a to velký, se objevil v osobě úředníka na letišti, kde nás odbavoval v Lisabonu. Ačkoli jsem měla z letecké společnosti Tap Portugal slíbeno že bude pes na palubě s Lukášem, nechápavý úředník nic nevěděl a počítač mu ukazoval, že domácí mazlíček má mít 7 kg, no to byla věc, když Oli váží třikrát víc, kolonku asistenční pes neměl, a tak jsme s dohadováním u jeho přepážky pobýli tak 1,5 hodiny. U Portugalců to tak však funguje, na vše mají dostatek času. Dokonce vyžadoval za psa i 500 eur, naštěstí se vše vyřešilo příchodem jeho vedoucí, která nám dala razítko a my jsme utíkali do letadla, protože čas odletu se blížil. Máme spoustu fotek.

Hezkou dovolenou všem, pokud je teprve před Vámi.

Anna Bělohlavá

Ráda bych se s vámi podělila o nádherné zážitky z akce s Pomocnými tlapkami, která se konala 1. týden v červenci v Karlových Varech. Konal se 43. ročník Mezinárodního filmového festivalu a my jsme byli u toho. Já, Falco a celá moje rodina žijeme v Karlových Varech.

Naše účast na této velkolepé akci začínala 6. 7. koncertem skupiny Čechomor, která společně s pojišťovnou Kooperativa podporuje Pomocné tlapy. Přes vytrvalý déšť, který koncert zahajoval, se po chvíli vyčasilo a celé Divadelní náměstí křepčilo spolu s Čechomory. Jako vždy byli senzační.

Další den jsme postavili stánek Pomocných tlapek před hotelem Thermal, což je bezvadné místo, přímo v centru dění. Společně s ředitelkou společnosti Hankou Pirnerovou a cvičitelkou psů Olinkou Tomášů jsme celý týden prodávali větší i drobné předměty, vařili kávu a čaj. Výtěžek z prodeje putoval na účet na podporu výcviku asistenčních psů.

Já s mým pejskem Falcem a Olinkou jsme 3x za den předváděli ukázky pro návštěvníky festivalu, aby viděli alespoň střípky z toho, co asistenční pes umí. Každá z ukázek trvala cca 30 minut a měla vždy dvě části. Úvodem trochu povídání o Tlapkách a pak přišla na řadu praxe, kde Falco předvedl něco ze svého umění. První den ukázek jsme měli trochu problém, protože nám chyběl mikrofon. Druhý den nám lidé z Nadace ČEZ (také jeden ze sponzorů Tlapek) nabídli na ukázky svou aparaturu i prostor před stanem. Ukázky se setkávaly s velkým ohlasem, vždy po skončení se u našeho žlutého tlapkáckého stánku zastavilo hodně lidí, kteří se živě zajímali o výcvik a vše kolem činnosti Pomocných tlapek.

Na prostranství, kde jsme dělali ukázky, se konala také spousta doprovodných akcí, např. sochání z ledu. Pražský sochař „Bosambo“ na místě předvedl své umění. Dovezl si velký kvádr ledu, ze kterého vyrobil sochu symbolu MMFKV. Nebyla to práce snadná, protože svítilo sluníčko a led rychle tál. Když bylo dílo hotové, nastoupili jsme my s naší ukázkou. Byli jsme asi v polovině předvádění a najednou těsně vedle Falcovy hlavy ledové dílo spadlo. Dost jsme se s Olinkou lekly, ale Falco zůstal v klidu. Byla velká škoda, že ta ledová krása nevydržela déle.

Byli jsme velice mile překvapeni, když se další den u našeho stánku zastavil Karel Holas z Čechomoru a příjemně si s námi popovídal. Než odešel, tak jsme ho ještě poprosili o společné foto. Filmové „šilenství“ se nevyhýbá ani celebritám, také Karel Holas čekal na projekci filmu, a tak si dlouhou chvíli zkrátil šlapáním na Oranžovém kole nadace ČEZ. Tímto podpořil nadaci Policistů a hasičů, která byla zřízena na podporu rodin, jejichž otcové zemřeli při výkonu služby.

Celý týden byl pro nás všechny dost náročný, proto jsme byli moc rádi, když ke konci týdne přijela posila v podobě dalších týmů - Martin Hylský s Rozárkou, kteří byli jako nový tým na takovéto akci poprvé, a mazák Kuba Pražák s pejskem Adamem. Mamka Věrka Pražáková pomohla s prodejem u stánku a Jakub s Adamem při upoutávání lidí na ukázky. (Věrka je úžasná

prodavačka). Týden utekl jako voda, byli jsme unavení, ale plni dojmů a pěkných zážitků, které nezažijeme každý den. Na samotném konci jsme si všichni společně zašli na zasloužený drink do F baru hotelu Thermal a z vyhlídkové terasy jsme pozorovali festivalový mumraj. Na festivalu jsme se cítili moc fajn, protože jsme byli ve svém městě a přišla za námi spousta našich přátel, příbuzných a známých.

Lucka Faldusová a Falco

Stánek Pomocných tlapek na MFF

Poděkování

Zde bych si dovolila poděkovat rodině Faldusových, která nám moc pomohla při této náročné akci. Lucka s Falcem odvedli dobrou práci, navíc mamina, Bára a sestra Bára poskytly servisní zázemí na výbornou.

Díky Vám a cvičitelce Olze Tomášů se prezentace Pomocných tlapek na 43. ročníku MFF v Karlových Varech uskutečnila na výbornou.

Hana Pirnerová

JAK JSME SE STALI STŘEDOŠKOLÁKY, JAK JSME KŘTILI CD ČECHOMORU A DALŠÍ NAŠE ZÁŽITKY ...

Letos to bude čtvrtý rok, kdy jsem dostala Falca, a za tu dobu jsme spolu zažili spoustu věcí. Některé byly hezké, jiné méně, ale to už tak v tom životě bývá, že?

Loňský rok byl pro nás hodně bohatý na zážitky, ale také v některých věcech zlomový. Já jsem udělala přijímací zkoušky na střední školu, kam se mnou Falco samozřejmě chodí taky, stejně tak jako chodil na ZŠ od 7 třídy. Ze začátku byly s Falcovým „nástupem“ na střední školu trochu problémy, ale stačilo se obrátit na lidi z Tlapek a ti nám jako vždy ochotně pomohli.

Samozřejmě jako každý rok, tak i letos jsme byli na spoustě prezentačních akcí na podporu Tlapek. Některé se nám opravdu líbily, proto myslím, že taky stojí za zmínku. Jednou z těch akcí, která nás příjemně překvapila, bylo určitě Aventinské kulturní léto (dále jen Aventin). Aventin byl charitativní koncert, jehož výtěžek byl určen na činnost Tlapek. Podpořit Tlapky přišlo spousta známých osobností, hlavně členové fotbalového klubu Amfora. Velký dík určitě právem patří taky paní Nadě Vanišové-Kalinovské za dlouholetý sponzoring a podporu dobré věci.

K akcím, na které rádi vzpomínáme, patří i výstava pejsků, kočiček a koňů z útulků. Tato akce se oficiálně jmenovala umístovací výstava Sen zvířat

a konala se 15. 9. v pražské Vinoři. Stejně tak jako na Aventinu i zde jsme potkali spoustu zajímavých lidí, ale hlavně opuštěných zvířátek. I na tuto akci přišly pomoci některé známé osobnosti. Například Václav Vydra (který byl hlavním patronem celé výstavy i se svým pejskem), dále herečka Květa Fialová a česká Miss Lucie Hadašová.

Úplně nejraději za minulý rok vzpomínáme na akce s kapelou Čechomor, protože právě Čechomori se rozhodli pomoci Pomocným tlapkám a ve spolupráci s pojišťovnou Kooperativa uspořádali koncertní turné po různých koutech ČR, které vyvrcholilo Vánočním trojkoncertem v Praze. Moje úplně první setkání s nimi se uskutečnilo 5. 6. ve Vraném n. Vltavou, kde se společně fotili Falco a Iris Ládi Maksouda (jeden z klientů Tlapek) a samozřejmě členové kapely.

Teď trochu odbočím od Čechomorů, protože jsem měla možnost poznat tým hodných lidí a chtěla bych o nich zde taky něco napsat.

Tím týmem byl štáb filmařů, kteří za mnou přijeli do Varů. Někteří opravdu z velké dálky, třeba až ze Skotska proto, abychom natočili krátký film na propagaci činnosti Tlapek, který běžel během každého koncertu Čechomoru.

Ráda bych jmenovitě poděkovala hlavně skvělé režisérce Terezce Grace Murray, Michalovi, Martinovi a Alešovi – díky za vaši trpělivost s námi, i když to bylo náročné a hodněkrát jsme toho za celý den měli dost, myslím, že výsledek stojí za to. To mimochodem můžete posoudit i vy sami na stránkách www.čechomor.cz a www.pomocnetlapky.cz.

Závěrem svého povídání o tom, co jsme zažili v minulém roce, bych chtěla vzpomenout na akci, která se mi opravdu líbila ze všech nejvíc, a to byl koncert Čechomoru v Praze v krásném divadle na Vinohradech. Tento koncert se konal 22. 12., vlastně to nebyl jeden koncert, ale tři v sérii po sobě. Tato akce mě bavila také proto, že jsem tam nebyla jen jako divák, ale měla jsem tu velkou čest, že si mě Čechomori vybrali, abych jim pokřtila jejich nejnovější CD, za které mimochodem tentýž večer přebrali platinovou desku. Nejdříve jsem chvíli sledovala koncert a po chvíli pro mě přišlo několik lidiček a Hanka Pirnerová, že se bude křtít. Měla jsem z toho trochu strach, abych třeba něco neudělala špatně nebo neřekla něco, co se nehodí. Za nějakou dobu jsem ale zjistila, že nemám zdaleka takovou trému jako Hanka Pirnerová, která jako

Falco podává berle...

jediná za tým Tlapek se mnou šla na pódium.

Když se bouchlo šampaňské a slavnostně se pokřtilo CD, přišlo na řadu předávání šeků, proslov a děkování paní ředitelky. Já jsem raději nic neříkala, protože jsem z toho všeho byla jak se říká tak nějak „naměkko“ a rozhodně jsem nebyla sama.

Ještě jednou bych chtěla poděkovat všem dobrým lidem, kteří v tomto roce přispěli na dobrou věc, a já za sebe hlavně celému týmu Tlapek za Falca a za tolik krásných akcí, díky jimž mám spoustu zážitků, které bych jinak určitě nezažila.

Lucka Faldusová a blondák Falco

Lucka - tým AP26 (Profil klienta PT)

Jmenuji se Lucka Faldusová a je mi 17 let. Odmalička trpím dětskou mozkovou obrnou (DMO), protože jsem se narodila skoro o tři měsíce dříve. Naštěstí mám kamaráda a věrného, oddaného společníka, který mi pomáhá vše lépe zvládat. Je to můj asistenční pes, světlý labrador Falco.

Mého pejska vycvičila obecně prospěšná společnost Pomocné tlapky ze Starého Plzeňce. Umí spoustu věcí: podávat věci ze země, otvírat dveře, přinést zvonící mobil, pomoci mi se svlékáním. Provádíme canisterapii - polohování se psem a uvolňování tuhých svalů. Falco se mnou chodí i do školy – spokojeně leží vedle lavice. Také mě doprovází na rehabilitaci a ke všem lékařům. Jsem vděčná lidem z Pomocných tlapek, že pro mně vycvičili tak skvělého pejska a věrného kamaráda.

- PT -

FESTIVAL - ŽIJU STEJNĚ, JAKO TY

Žiju stejně jako ty je název festivalu, který se uskutečnil 24. -25. května v Praze na pankrácké pláni. Zorganizoval ho Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdrav. postižením. Akce to byla vskutku zdařilá, v sobotu nás prezentovali Pepa Trčka s Lakim, Věrka a Kuba Pražákovi s Adámkem a neděle už byla Kloudových s Čikym a Maksoudových s Iriskou.

Účelem festivalu bylo přiblížit život zdravotně postižených široké veřejnosti i setkání s nimi přímo na místě.

Přestože šlo o 1. ročník tohoto festivalu, organizace byla dobrá, prezentační a prodejní stánky byly velmi dobře řešeny, doprovodný program bohatý, zajímavý a večerní koncertní program též zdařilý. Vše bezbariérově od stánků, jeviště až po WC.

Prezentace Tlapek se tentokrát uskutečnila kromě stánku v určeném čase i na jevišti, kde se předvedl Pepa s Lakim, Láďa s Iriskou a poprvé také Kuba s Čikym. Těm to okomentovala Jana a nutno podotknout že na výbornou. Nejdříve ovšem představila společnost Pomocné tlapky a vysvětlila, čím se zabývá. Pejsci se snažili a vzorně nosili ležící předměty svým páníčkům, pouze jednou Čiky donesl houbičku na nádobí Rostovi, kterého si všiml, jak fotí

u pódia, což Jana pohotově okomentovala slovy, že nádobí myje tatínek. Jinak vše proběhlo v pohodě a pejsci i se svými páníčky sklidili zasloužený potlesk.

Závěrem lze říci, že festival byl vydařený a nezbyvá než doufat, že v příštích letech se bude ve stejné kvalitě opakovat a přijde ještě větší počet lidí, kterým nejsou zdravotně postižení lidé lhostejní. Pepovi patří dík za krásné počasí, které nám všem přislíbil a splnil.

Karolína Kloudová

POJĎ A NEBOJ SE!

Dne 7. 6. 2008 se na kynologickém cvičišti pod komplexem Ústecké tepelárny v Trmicích konal již 11. kynologicko-gynekologický sraz. V krásném prostředí se uskutečnilo milé setkání pejskařů a všech lidí dobré vůle pod záštitou MUDr. Vratislava Plzáka z Gyn-e-centra.

Na tuto akci jsme byli také pozváni, zúčastnili jsme se s fenkou Emou (AP 23) a našimi dvojčaty, zkrátka s celou rodinou. Konaly se zde různé soutěže „Dítě a pes“, „Pán a pes“ a Agility. Kategorie „Dítě a pes“ se mimo jiné zúčastnil i Péťa Bartáček, který jako nejmladší „psodv“ vyhrál. Pětovi bylo necelých dva a půl roku. My jsme se s Emou v kategorii „Pán a pes“ umístili na krásném 3. místě. Potom jsme s Emou předvedli malou ukázkou toho, jak dokáže asistenční pes pomoci lidem na vozíku. Ema také ukázala, jak umí sebrat a bez poškození podat např. broskev. Pak následovala soutěž Agility, kterou jsme po krátkém tréninku museli vzdát, neboť bylo horko a Emě se na překážky nijak moc nechtělo.

No nic, přece umí jiné věci, pro mě určitě potřebnější. Následovala přehlídka všech psů a vyhodnocení. Něco o pejscích a zdravotních problémech psů řekl také zvěrolékař, jednalo se hlavně o problémy se srstí, zuby, výživou a podobně. Po celou dobu byl k dispozici psí salon, kde jsme si mohli dát svého miláčka ostříhat, popř. mu dát zastříhnout dráčky.

Po celý den pro nás bylo připraveno vynikající občerstvení, akci provázelo krásné počasí a co dodat, těšíme se na další ročník!

Na snímku: Vítězný tým

A nakonec důležitá informace, výtěžek z této akce bude věnován společnosti Pomocné tlapy o.p.s. na výcvik asistenčního psa pro tělesně handicapované dítě.

Karel Bartáček

BRITA (A ZBYTEK SMEČKY...)

Britu jsme si pořídila asi jako většina lidí svého prvního psa – výhradně jako domácího mazlíčka, kterého si toužebně přál můj syn. Po dlouhém přemlouvání jsem povolila, vůbec netušíc, že si tímto okamžikem zásadně měním běh života. Neberte to jako stížnost, rozhodně bych dnes neměnila a že je naše smečka už docela velká!

Po pečlivém studiu inzertních časopisů a telefonickém „mapování“ jsem skončila v chovné stanici „Z bohyně lovu“. Nevím, jestli to bylo řízení osudu nebo jen šťastná náhoda, ale přístup téhle majitelky mě zaujal nejvíce. Štěňátko se teprve měla narodit, a tak jsme čekali, jestli se povede smetanová holčička, kterou jsme si přáli. Konečně to vyšlo a ještě jsme si mohli vybrat ze dvou, která se nám líbí víc. Prťavá mimča v košíku, když ji vidím dnes, jako by to nikdy nebylo... Světlejší kožíšek se mi líbil víc, a tak bylo rozhodnuto. Měli jsme i jméno – chtěli jsme Britu, jenže vrh byl „C“ a tak máme C. Britu. Víím, drobný detail, ale když vaše dítě v první třídě hrdě vysvětluje, že jméno Brita začíná velkým „C“, zkuste to pak paní učitelce vysvětlovat.

Konečně jsme si ji přivezli – krásný plyšový medvídek s očky jak korálky. Je naprosto úžasná, v noci spí a nebrečí, loužiček minimálně, prostě ideální pes. Ničí jen věci nesklizené, nejlépe ležící na zemi – a rázem je Míša donucen uklízet si své věci. Vida, dovede i výchovně zapůsobit. Sice představa psa v bytě nebyla všemi členy rodiny přijata s patričním nadšením, ale byla zima, a tak počkáme do jara a pak prý už bude určitě bydlet venku. Brita snad někde potají studovala pravidla pro výchovu psa, a tak postupně bod po bodu padaly zákazy typu nesmí sem, nesmí na gauč atd. Jaro nás nějak záhadně minulo a rázem bylo „parné“ léto, tak co by si ta chudinka Brita venku počala. Dnes je z ní domácí postelový pes a pokud ji náhodou necháme venku na dvorku déle než pět minut bez člověčí přítomnosti, spustí vytrvalý štěkot, ač jinak neštěkne jak je rok dlouhý.

Protože jsme ji vozili všude s sebou, na všechny návštěvy, do restaurací atd., chodila samozřejmě i do školky a školy se mnou pro mého syna. Děti ji milovaly a ona je také. Řešili jsme, co s ní dál, jaké vyžití pro Britu vymyslet. Přišla první výstava, úplnou náhodou canisterapeutická zkouška a dokonce jsme zvládli i OVVR. Tak nějak jsme tím docela úspěšně proplouvali, když si vezmu, co jsem tenkrát věděla, tedy spíš nevěděla, a jak jsem potřebné informace získávala „za pochodu“! Díky všem, kteří nám tenkrát radou a ukázkou pomáhali. Po úspěšném složení canisterapeutické zkoušky jsme do školy začali docházet cíleně. V rámci olympiád, dětských dnů a jiných akcí. Měli jsme připravené povídání o retrievrech, Brita předvedla, co umí, dě-

tem nosí míček a nechá se od nich vodit. Dětičky jsou nadšené a ona taky. Zkoušku jsme každý rok úspěšně obhájili a akce ve škole stále pokračovaly, přece jedna třída nemůže mít na návštěvě psa a druhá ne!

Britě byly už tři roky, a tak jsme začali uvažovat o vlastních štěňátkách. Vše potřebné jsme měli splněné, a tak přišlo na řadu hledání vhodného ženicha. Zákon schválnosti většinou funguje, a tak termín krytí vyšel přesně na silvestra. Dopoledne jsme proto nakoupili nějaké mlsky a vyrazili jsme na silvestrovské krytí do Prahy k človičkům, které jsem znala jen z telefonu – měli jsme se vidět poprvé. Pes byl krásný, chlebičky měli výborné, Britě se návštěva líbila, jen do krytí se jí opravdu nechtělo, a tak jsme si vše 2. ledna zopakovali. Výsledkem bylo osm holčiček. Ze dvou jsou domácí mazlíčci, tři začínají pracovat jako asistenční psi a tři zůstaly u nás. Polinku cvičí a vodí můj syn Míša a jsou nerozlučná dvojka. Aida a Annabella (Bublinka) jsou moje a asi rok jsem se rozhodovala, kterou si mám raději nechat. Chtěla jsem výstavně úspěšného a s chutí pracujícího psa. Bublinka je výstavně skvělá, ale následkem kousnutí koněm k ostatním alespoň ze začátku odměřená, prostě taková princezna. A Aida je malá motorová myš, pracovní ďábel, miluje děti a na akcích pro děti se může pro ně rozdat. Výsledkem rozhodování bylo odmítání nabídek na prodej a dnes už bych nedala žádnou. Aida už má také zkoušku z canisterapie a Polinu čeká na podzim. Na různé akce jsme je ale brali odmalíčka, a tak mají myslím průpravu dostatečnou a svou „práci“ mají rády. V současné době ještě pravidelně docházíme do domova důchodců a naši smečku doplňují navíc dvě kočky a kocourek, kteří s mými labradorkami vyrostli a tvoří nerozlučnou partu.

Když vidím, kolik radosti klientům domova dokážou rozdat, jsem nadšená. Doma jsou úžasní a stojí to za podívanou, když si na zahradě hrají spolu. Nechápu, kde se to v těch chlupatých stvořeních bere, tolik pozitivní energie. Když vidíte úsměv ve tváři člověka, který většinu času k němu nemá důvod, nadšení v očích děcka, kterému takhle „velký“ pes přinese míč a dokonce se nechá vést na vodítku, začnete si nenápadně měnit svůj vlastní žebříček hodnot lidského života. Tohle jsou věci materiálně neměřitelné. A jako bonus pro mne – každou noc mě hřeje v posteli Britin kožíšek... tedy, snaživek, které by chtěly hrát, by se našlo víc, ale to bych se tam nevešla já!

Samozřejmě život se psem přináší spoustu omezení. Časem jsme si vytvořili okruh restaurací, kam můžeme i se psem – je zajímavé, že personál často již rovnou a bez ptaní přinese i psí misku s vodou a je trochu vstřícnější. Na dovolenou jezdíme do penzionu, kde není problém mít v pokoji dvě psí holky. Když jsem přijela jen s jednou, tak byli majitelé zděšeni proč... I okruh našich dobrých známých a přátel se změnil a vyseletoval na majitele retrívrů a jak nám všem roky přibývají, nějak přibývá i těch retrívrů. Jsou to lidé z různých koutů republiky a jak nás život občas někam zavane, i z jiných států. Máme různá zaměstnání a postavení a pak se sejdeme někde u zapadlého rybníka a řešíme samé podstatné psí problémy a časem i ty lidské, ale

stejně jsou ti naši miláčci na každém vánočním přání a skončíme u nich ve většině hovorů. Asi jsme pro nepejskaře drobet divní, ale to, co tihle sametoví čumáčci dokážou lidem dát, je naprosto úžasné a je škoda, že spousta lidí to dokáže připustit až v okamžiku, kdy mají nějaký problém. Ještě že tihle naši psi parťáci tohle neřeší a s nadšením berou každý zájem o ně.

Bohužel je čas neúprosným běžcem a já si občas začínám uvědomovat, že Britě už táhne na sedmý rok. Už má skoro půlku svého života odžitou. Ráno mě místo vstávání v šest jako její dcery raději přemlouvá k delšímu lenošení a raději dělá, že tam vůbec není. Stále je sice vůdkyní svoji smečky, ale po práci už potřebuje o něco delší odpočinek. Nějak si neumím představit, až s námi nebude. Ve svých dcerách má sice rovnocenné nástupkyně, ale to, co doteď stihla rozdat lidem kolem sebe, budeme těžko moci někdy zapomenout. Asi mi ve správnou chvíli šťastná ruka osudu přihrála toho správného psa a pak ty správné lidi, abychom se mohli věnovat canisterapii, ale díky za to!

A na závěr několik moudrých vět:

1. Ten, kdo řekl, že štěstí se nedá koupit, zapomněl na štěňata.
2. Pes naučí vaše dítě věrnosti, vytrvalosti a třikrát se zatočit před ulehnutím.
3. Abychom získali správnou představu o své důležitosti, měl by každý mít psa který ho bude zbožňovat a kočku, která ho bude ignorovat.

...nezbývá mi, než se všemi souhlasit!

Petra Burešová

CO PRO NÁS ZNAMENÁ VYCVIČENÝ PEJSEK?

Všechno začalo dnem, když se nám narodil Víteček. Bylo to jako naskočit na tobogan, ze kterého nejde vystoupit. První půlrok jsme si budoucnost vůbec nedovedli představit, ale všechno je jinak, než si člověk naplánuje. Od samého začátku jsme se snažili zařazovat Vítečka mezi zdravé děti, ale s jeho těžkým postižením k sobě neměl žádného kamaráda, který by byl jen jeho. Vše se změnilo ve chvíli, kdy jsme v televizi viděli pořad o Pomocných tlapkách. Byli jsme úplně nadšení a naše nadšení bylo ještě větší, když jsme si dovezli vycvičenou Finu domů.

Víteček má společníka, který je tu jen pro něj, když na něho nemá nikdo čas. Rádi spolu leží. Vítečka to vždy uvolní a taky rozesměje. Já vím, že i když s Vítkem zrovna nic nedělám, tak je to pro něj ta největší terapie. Než jsme pejska dostali, trpěli jsme hroznými výčitkami, že se Vítkovi nemůžeme věnovat úplně celý den.

Finu taky krásně odbourává bariéru mezi zdravými a postiženými. To, co dělají Pomocné tlapky vycvikem pejsků, je úžasné. Skvěle vycvičení pejsci,

kteří se dají vzít úplně všude, bez nejmenšího strachu, že bude problém.

Je neuvěřitelné, jak se s námi Fina za tu chvilku szila. Vítečkovi je skvělým kamarádem a pro mě pomocnicí, která je vždy s radostí připravena jakkoli mi pomoci. Např. přinést plinku, botičky, mobil nebo něco, co nám s Vítkem zrovna upadne. Ráda před námi otvírá dveře, třeba když se jdeme koupat.

Moc bychom přáli takhle šikovného pejska všem zdravotně postiženým, pro které není v silách fyzických, ani finančních si takového pejska pořídit.

rodina Mikulášova

ŽIVOT S ASTOU

V loňském roce nám Astička onemocněla a bezproblémový psí život se trochu zkomplikoval. Štěpánek změny pozoroval o 14 dní dříve než my. Stále říkal, že je nějaká divná a unavená. Po konzultaci s veterinářem a p. Pirnerovou jsme uháněli do Plzně k tlapáckému veterináři, který ji vyšetřil, a Astička dostala léky. Po přeléčení se stav stabilizoval. Astě je již sedm let, už bývá pomalejší a častěji odpočívá u Štěpánka. Jinak je to pořád ta klidná a trpělivá Astička, která je vždy u vás, když bolí tělo i dušička. V létě před koncem školního roku se udály dvě příhody, které pobavily všechny učitelky ve škole. Čekal nás výlet do Hradce a bylo šílené vedro k padnutí. Asta byla ten den nějak unavená a představa, že se bude pařit v autobuse, mě děsila. Paní ředitelka navrhla, že se o Astu ve škole postará. Štěpánek souhlasil, a tak jsme pejsánka předali do rukou vyšší instance. Po návratu z výletu nám ředitelka převyprávěla celý průběh dne.

„Astička byla hodná, klidná a poslušná.“ V době kdy nadešla svačínová pauza, si šla ředitelka do kuchyňky uvařit kávu. Při zpáteční cestě si uvědomila, že si na stole nechala ležet koláček, a v duchu se s ním loučila, neboť přepokládala Astinčin mlsný útok. Při vstupu do dveří Asta ledabyle ležela na zemi a koláč byl svým místě. Po svačínové pauzičce si ředitelka všimla rozcupovaného ubrousku na zemi. A ejhle. Svačina zapomenutá v kabelce z předešlého dne skončila v útrokách naší Asty. Dala prostě přednost smradlavému plisňovému sýru před propečeným pocukrovaným koláčkem.

Dalším zážitkem se stala nácviková evakuace školy. Když zazněla siréna a všichni pádili ze tříd před budovu, byl opravdový chaos. I vozíky se snášely po schodech ručně. Když byli všichni seskupeni před školou, tak se začal počítat stav žáků. V tu chvíli začal Štěpka křičet, že nemá Astu. V tom šrumci a shonu ho ale nikdo neslyšel. Běžela jsem do třídy a Asta spokojeně chrněla u lavice a nic ji nevyvedlo z rovnováhy. Štěpkova třída dostala trestné body za nesplnění úkolu, neboť na nejhodnějšího člena zapomněla.

To byla opravdu zkušenost, na kterou se nezapomíná, a Astičku doufejme už nikde nenechají.

pi. Málková

AHOJ, VŠICHNI ...

zdraví vás Láda s Iriskou. Myslím, že se nemusím představovat, většina nás zná a kdo ne, najde si mě na stránkách Tlapek. Přemýšlel jsem, co napsat do Zpravodaje, a řekl jsem si, že příběhů bude dost, tak že spíš sepíšu **několik rad nebo „poučení“ (nemám to slovo rád, ale nevím, jak ho nahradit...), které vám mohou ulehčit život s asistenčním psem.** Myslím si, že když máme podobné osudy, dostáváme se i do podobných situací a třeba se to někomu bude hodit, jako nám povídání v jednom z předchozích Zpravodajů o cestování se psem v letadle.

Takže co se osvědčilo a vyplatilo: (testováno v Německu, Rakousku, Slovinsku, Chorvatsku, Itálii)

1) Dejte si vystavit mezinárodní pas pro psa, nemusíte se dohadovat na hranicích v zemích, kde mají povinnou karanténu (u Británie to chce ještě papír z ambasády). Velmi dobré je i to, když má pes čip. Letos mamka s Hankou Pirnerovou vymyslely navíc super věc – vestičku s anglickým potiskem a průkazku přeloženou do AJ.

2) I v cizině psa pustí do obchodů, ale musíte si tvrdohlavě trvat na svém. Obvyklý scénář: přesvědčujete ostrahu – ostraha volá šéfa – šéf přijde a povolí... někdy stačí jen natočit vestičku směrem ke kameře a šéf ani nepřijde, jen to povolí vysílačkou.

3) Nepotřebujete-li nabrat benzín, zastavte spíš na parkovišti, kde je jen WC a ne pumpa, protože u ní bývá problém psa vyvenčit nebo na chvilku nechat proběhnout. U pumpy je také riziko vyššího provozu.

4) Pořídte si cestovní misku (tu skládací), nejlépe i s taštičkou na pamlsky. Do té se vejde celá dávka krmení včetně té taštičky. Je taky jednodušší zbylou vodu vylít a vyždímat misku, která je za chvilku suchá, než se tahat s kovovou nebo plastovou neskladnou miskou. Pes si na ni zvykne rychle.

5) Budete-li případně spát pod stanem jako naše bláznivá rodina, musíte dobře utěsnit „průlezy“, jinak pes (a to i naše „hodná holčička“) vyčká, až usnete a vydá se na obhlídku kempu, případně potěší svou pozorností sousedy spící pod širákem. A vyskytne-li se v kempu kočka, máte zábavu na zbytek noci... (ověřeno autorem). Jo a k těm kempům – nejhorší problém byl v Itálii. Z pěti kempů byl tak jeden ochoten nás ubytovat se psem, a to i přes argumenty a průkazku. Naopak v Chorvatsku je bez obtíží i tříhvězdičkový kemp a mají tam i sprchy pro psy!!!

6) U moře pravděpodobně zjistíte, že i váš pes – plavec, se mění v neplavce. Navíc se na vás bude vyčítavě dívat, proč jste mu, sakra, osolili tu vodu! Pak stráví půl dne tím, že bude stát po kolena ve vodě a chňapat po vlnách,

aby znovu a znovu zjišťoval, že voda je stále slaná a druhou půlku dne spánkem na pláži po té těžce vykonané práci. ochránil vás přece před tou zlou vlnou!

7) Naučte se v jazyce té či oné země větu: **NEKRMTE MI PSA!** Pes vás sice bude dočasně nenávidět, ale nezkaží si žaludek. Druhá věta, která by se hodila, je **MŮJ PES JEŠTE NIKDY NIKOHO NESEŽRAL!!!** (k použití v Itálii při hysterických scénách matek, když se jejich dítě přiblíží ke psovi) a **PROSÍM, NECHTE JI (HO) ODPOČÍVAT A NEHLAĎTE JI (HO)!** (to v těch ostatních zemích).

8) Vezměte jeden ručník navíc, protože zatímco budete plavat, na ten váš si pes lehne. Vyhození z deky (ručníku) pes chápe jako dočasné do doby, než se zase půjdete koupat.

9) Kontrolujte denně psovi tlapky, zjistili jsme, až když Irča neochotně vstávala, že má mezi polštářky vecpaný kamínek z pláže. Jinak sůl z moře odstraňuje výborně psí lupy, je ale nutné psa po koupání opláchnout sladkou vodou, jinak se drbe.

10) Chcete-li do katedrály nebo jiné památky, kam psi normálně nesmí, ukažte na vestičku a mějte v ruce průkazku, změkknou a pustí vás tam. Problém je s aquaparky, tam je nechtějí pouštět z hygienického hlediska a vědí proč – do tří minut máte psa v bazénu.

11) Pokud si myslíte, že se psem a na vozíku nemůžete do přírodních rezervací, informujte se u vchodu – většinou vám na rovinu řeknou, jak vypadají cesty, pes na vodítku není problém, a je-li vchod daleko od začátku cesty, dovolí vám vjet autem až dovnitř parku. A perlička – i vozíčkář se dostane až na Vesuv!!! Dovezl nás tam od brány strážce terénním autíčkem.

12) Máte-li tu možnost, vezměte si krmení na celou dobu s sebou, značková krmení jsou velice drahá, podle přepočtu tak o 50-100 % dražší než u nás a navíc se špatně shánějí, v marketech je spíš takové to komerční. Myslete včas i na vodu – bublinkovou pes pít nebude ani při 40 C.

13) A poslední, spíš takový postřeh z Chorvatska. V Biogradu na moru i na Krku jsme potkávali dost Čechů a skutečně nás MILE překvapilo, kolik toho věděli o asistenčních psech! Buď nás rovnou oslovovali, nebo jsme zaslechli věty typu „Hele, to je ten pejsek, co je vycvičený, aby pomáhal postiženým.“

Jen jediná paní se nás zeptala, jestli je Irča slepecký pes... Asi jsem nějak blbě koukal... Mozná taky paní neměla brýle na čtení...

Přejeme vám všem, aby se vám vydařila dovolená kdekoli kam se vydáte, a kdyby vás napadl nějaký dotaz, mám e-mail: God.Ra@seznam.cz.

Láďa Maksoud a Iris z Bohyne lovu

Láďa - tým AP33 (Profil klienta PT)

Jmenuji se Láďa a je mi 14 let. A na rozdíl od ostatních ve třídě mám dvě výhody. Nemusím chodit na tělocvik a do školy se mnou chodí pes.

Od narození mi totiž neslouží nohy, svalům se nějak nechce růst. Chodit můžu jen chvíli a k problémům se přidala epilepsie. Když se zjistilo, o co jde, mamča se bála nechat mě někde samotného. A protože chodí do práce, vymyslely s naší paní doktorkou na neurologii, že bych potřeboval asistenta. Jenže my jsme „cestovací“ rodina a navíc já nemám rád kolem sebe cizí lidi, takže vyhrál návrh pořídit jako asistenta psa.

Na internetu jsme objevili společnost Pomocné tlapky ze Starého Plzece a v únoru 2005 jsem se poprvé setkal s černou labradorkou Iris. Od začátku jsme oba věděli, že k sobě patříme.

Iriska se mnou smí chodit do školy. Nejdřív trošku narušovala hodiny (zívala, někdy i chrápala), ale brzy si na to všichni zvykli.

Iris mě doprovází všude a moc mi pomáhá. S čím? Už jsem říkal, že někdy chodím a někdy ne. Netušili byste, jak je těžké dosáhnout z vozíku na kliku nebo otevřít dveře, které se otvírají směrem k vám. Iriska je otevře bez problémů, zhasne nebo rozsvítí, podá mi věci které upadnou nebo na ně nedosáhnou, dokáže zapnout počítač i sundat mi ponožky. Když se mi udělá špatně, přivolá někoho z rodiny. Dokonce pozná, kdy se blíží můj záchvat, a dá mi to najevo. Zabrání tak třeba tomu, abych upadl a zranil se.

Když máme volno, ráda se mnou rošťácí na zahradě a taky je z ní skvělý „polštář“ pod hlavu při čtení. Odborně se tomu říká polohování a pomáhá to prohřívát záda nebo nohy, a tím odstraňovat bolesti nebo křeče.

Jsem fakt rád, že ji mám!

Láďa Maksoud

EZRO Z KRNOVA - tým AP4

Teď trocha vzpomínek: čas neúprosně letí. Dne 28. 8. 2008 to bylo sedm let od mé promoce a předání jako asistenčního psa mé paničce. A tak si uvědomuji, že jsem již veteránem. Vždyť mi v září bylo již devět let.

No to je hrůza. Ale byla to krásně strávená léta. Vzpomínám, jak mě Oli a Jirka Tomášů učili tahat mechanický vozík, jak jsem ještě jako mladý pes požívkal páničkoví daňové příznání nebo jak jsem před třemi léty o Vánocích snědl ze stolu všechno cukroví. No to pak byla mela.

Ono to sice vůbec nebolelo, ale musel jsem se přece tvářit jako že ano. Nedovedu si život bez své paničky vůbec představit. Někdy se mnou musí mít velkou trpělivost. To víte, hlásí se různé neduhy psího stáří.

Často mě bolí klouby a moje panička mi třeba celou noc masíruje záda, jezdí se mnou na injekce a dává léky. Já jí to ale zase vracím svojí oddaností a ochotou kdykoli něco podat a přinést. Není ale nad to, když mi někdy dovolí k ní skočit do postele (i když to vidí hrozně nerada) a přitulit se k ní. No to je nádhera.

Po sedmi letech soužití mi umí z očí přečíst co chci, a já dovedu vycítit její radosti i bolest. Jsme těžce sehranou dvojkou. Jen škoda, že čas tak neúprosně běží a nedá se zastavit.

Včera mi panička oznámila, že pojedeme zase do Třemošné na zkoušky. Doufám, že ani tentokrát neudělám ostudu, i když patřím mezi veterány. A také se těším na své cvičitele. A také na ostatní tlapáky.

Asistenční pes Ezro

PAVLÍK A LEJDINKA - tým AP38

Jmenuji se Pavlík a moje kamarádka je Lejdinka, bez které si už žádný den nedovedu představit. Spolu ráno vstáváme, večer spolu usínáme. A během dne spolu děláme lumpárny. Děkuji moc Pomocným tlapkám za to, co prožívám s Lejdinkou.

Pavlík Procházka

KRMIČKA

Dneska jsme s taťkou dodělali krmičku pro Anie, kterou jsme vymysleli úplně sami. Podívejte se na fotku a můžete to někomu poradit, když má problémy dávat žrádlo ze země. Teď dávám žrádlo sám, bez pomoci druhých. Někdo jenom musí doplnit zásobník žrádla do trubky, když je Anie pryč. Výrobu zvládne každý, kdo je trochu šikovný.

Napišu vám návod, když budete potřebovat.

Krmička pro Anie

Filip Hyrák, AP47

VĚRA A DITA - tým AP17

Trošku se stydíme za to, že se ozýváme po tak dlouhé době, a za to, že neplníme povinnost zasílat pravidelné zprávy, ale budeme se moc snažit polepšit se. Škoda, že Dita neprošla také výcvikem v psaní a lingvistice... .

Trošku jsme pátraly, k jakému období se vztahovala naše poslední zpráva, a skutečně jsme se obě hodně červenaly, protože to byl ještě rok 2006.

Dnešní zprávu proto zaměříme ještě na období roku 2007. V roce 2006 ale stojí za zmínku jedna velká, pro mě průlomová událost, a to cesta s Ditou vlakem do Prahy na narozeniny mé starší dcery Věry. Musím podotknout, že to byla moje první cesta vlakem po 18 letech.

Zpočátku jsem měla z cesty obavy, jak všechno zvládneme, ale musím uznat, že jsme vše zvládly na jedničku. Určitě je to i velká zásluha pracovníků Českých drah, kteří, ač je to jejich povinností, byli velmi nápomocní. Nevím, jak v jiných městech, ale u nás v Chocni se takováto cesta vozičkáře vlakem musí na železniční stanici nahlásit den dopředu. Pracovníci železniční stanice zajistí na následující den v daný čas na nádraží plošinu a zároveň se spojí s místem příjezdu a totéž zajistí i tam. Dítě se ovšem přistavená plošina příliš nezamlouvala, a proto jako správná dáma vylezla do vlaku po schůdkách. Malý problém jsme měly při výstupu, kdy se bála došlápnout na schůdky, drápky se zřejmě zasekla do železných otvorů, které tam byly. Nakonec jsme ale i toto za pomoci pracovníků nádraží zvládly.

Do dalšího roku jsme vykročily pravou tlapkou. Dita byla jenom trošku smutná, že nenapadl sníh, který miluje a přímo hltá (na rozdíl od paničky, která to velice uvítala).

První událostí, která stojí za zmínku, byla moje cesta do lázní do Žirče u Dvora Králové nad Labem, kam jsme bohužel s Ditou společně jet nemohly. Zpočátku se zdálo že je problém, proč se mnou nemůže Dita absolvovat lázeňský pobyt, pouze na straně vedení lázní, ale musím přiznat, že i toto by se dalo řešit. Sama si ovšem nedokážu představit, jak bychom tam absolvovaly běžné denní aktivity – venčení atd.

Lázně jsou situované do místa, kde není příliš možností pro venčení čtyřnohých kamarádů, musela bych proto zřejmě někoho požádat o pomoc. Rozhodla jsem se proto, že bude nejlepší jet na první pobyt do tohoto lázeňského zařízení bez Dity a eventuální druhý pobyt bychom nějak vymyslely, abychom nemusely být odloučeny. Dita strávila tři týdny, co jsem byla v lázních, v Praze u mé starší dcery a podle velmi chladného přivítání zřejmě moc nestrádala. To se ovšem nedá říct o dvou spolubydlících, které tam měla – křečcích Tlapce a Ferdovi, kteří utrpěli trauma.

O poznání veselejší událostí byla tradiční květnová rekondice na Pastvinách v Orlických horách, kam jsme odjely jako tým. Dita byla opět středem pozornosti. Zastihlo nás tam krásné počasí, proto Dita vesele užívala vody ke koupání, samozřejmě pouze ve volných chvílích, když jsem nepotřebovala její pomoc. I tam pomáhala s otvíráním a zavíráním dveří, podáváním spadlých předmětů ze země, kterých, vzhledem k tomu, že nás tam bylo asi 38, bylo požehnaně. Dopomohly jsme si tak ke spoustě užitečných věcí, které nepatřily pouze nám ...

Po celou tuto dobu byla Dita na přísné odtučňovací kůře, která nám byla nařízena v dubnu, když jsme absolvovaly zkoušky v Plzni.

V červnu jsme byly s Ditou požádány, jestli bychom byly ochotné se zúčastnit ukázky práce pomoci asistenčních psů zdravotně postiženým lidem v Obchodní škole v Chocni. Byla jsem velmi mile překvapená, s jakým zájmem tato akce proběhla. Studenti se o práci asistenčních psů velmi zajímali, takže jsme dostávaly nejrůznější otázky. Dita se chovala jako vždy jako dokonalý

profik. Na příští rok jsme přijaly opět pozvání na tuto akci, která zřejmě získává tradici. Už se obě moc těšíme.

Léto jsme strávily doma a podnikaly (díky elektrickému vozíku) dlouhé procházky na místa, kde jsem třeba nebyla dlouhých 20 let.

V září jsme opět absolvovaly rekondici na Pastvinách, kde jsme si to jako vždy společně moc užily a načerpaly spoustu energie.

*Afrodita
z Bohyne louu*

Ještě mi Dita našeptává, že by si chtěla postěžovat na jednoho vetřelce, který sem do Chocně poměrně často jezdí a někdy dokonce zůstane i několik dní. Jedná se o kocoura jménem Leoš, který je velmi drzý, nevychovaný, jí kdy se mu zachce, spí na křesle a vlezle snad úplně všude! Dita ho úspěšně ignoruje, nicméně je to někdy velká legrace je pozorovat. Rád by si s ní hrál, Dita se ale nenechá rozhodit za žádných okolností.

Leoš patří mladší dceři Pavle, která si ho vzala z útulku, má toho chudák dost za sebou, ale teď, co se dostal do naší rodiny, opravdu nestrádá.

Věra a Dita AP17

ČEKÁNÍ S ČERNÝM KONCEM

Tím černým koncem bylo v tomto případě 31 kil se čtyřmi tlapkami, černou srstí a třemi bílými chloupky na šibalské hlavě.

Když jsme v březnu roku 2005 přišli o našeho věrného nalezeného středního knírače Lorda, měli jsme téměř okamžitě o budoucí psí společnosti jasno. Již dávno předtím, při nezapomenutelné ukázce v Centru Paraple, tenkrát ještě Lojza mnoha přítomným ukázal, co všechno mohou někteří asistenční psi umět a s čím vším svému páničkově pomoci. A tak ta nečekaná ztráta nakonec otevřela prostor pro brzké vyplnění žádosti o některého z asistenčních psů vycvičených u Tlappek. Smutek proto postupem času začalo střídát oče-

kávání věci budoucích, zvláště po prvních konzultacích a zjištění, že bude nějaký ten čas trvat než na nás přijde řada, a než se také najde právě ten „náš“ nový šikovný hafík.

Náš říkám proto, že se u nás tou dobou chystala svatba a ve vzduchu visela i vidina budoucí rodiny. Společně s Blankou jsme se postupně začínali těšit na to, jak se zase náš hafík proběhne se svými psími kamarády, nebo jak bude jako správný labrador řídit ve vodě. V tomto ohledu jsme byli včas řádně usměrněni do patřičných mezí, až nás překvapilo jak moc budeme muset naše původní „psí“ zvyky upravit. A pak také přicházelo to krásné očekávání změny v pejskové chování. Již žádné procesávání lesů a křovin, kampak se nám ten čerchmant pejsek schoval, žádné radostné ulovené slepičky nebo příležitostné pračky se sousedovic nepřitelem, nemluvě o teplém vyleženém důlku v posteli po návratu domů, doplněným o nálezkem prázdného talíře, ze kterého zmizel štrůdl či vánočka.

Při nekonečném čekání na pozvánku k žadatelským pohovorům jsme v únoru zjistili, že čekáme koncem října dvojčátka. A pak se opět po nějaké době věci pohnuly vpřed. Přišel dopis, a v něm pozvání na květnové pohovory. V daný čas jsme se dostavili do Třemošné, kde jsem byl podroben hloubkovému rozboru. Slovo rozbor je na místě. Kromě důkladného prozkoumání zdravotního a fyzického stavu došlo i na posouzení mé osoby milou paní psychologkou. A výsledek se naštěstí dostavil. Na konci jejího zkoumání jsem sice nevěděl ani jak se jmenuji, ale závěr byl pozitivní – po psychické stránce vhodný. Následovala ta příjemnější část, tedy rozmluva se cvičiteli Jirkou a Olinou Tomášů o konkrétních potřebách a představách, které by měl pejsek splňovat. Vzhledem k čekanému dvojnásobnému přírůstku bylo dohodnuto, že by se měl buď zabydlet nejdříve pejsek, nebo dvojčátka, příchod obou by byl asi poněkud náročnější. A tak následovalo opět čekání.

S rostoucím bříškem manželky nám začal pejsek chybět oběma. Neustále nám něco padalo na zem a pomalu nebyl, kdo by věci sbíral. K tomu jsme využívali alespoň návštěvy, které nám posbírali vše zakutálené. Vhodný pejsek se ale stále neobjevoval, a tak to s jeho příchodem vypadalo až na následující jaro, neboť říjen se začínal přibližovat. Jak už to ale v životě bývá, nakonec bylo vše jinak.

Byl srpen a zazvonil telefon. Na jeho druhém konci se ozvali Tomášů s tím, že se objevil pejsek, který se vrátil od jednoho nešťastného klienta a odpovídá mým potřebám. Navíc ho bylo třeba rychle správně umístit, neboť si díky několika rychlým změnám prostředí také prožil své. Pániček je prostě pániček. Vzhledem k našemu pokročilému těhotenství vše nabralo rychlý a ne úplně standardní spád. Když k nám přijeli cvičitelé s hafíkem na první seznámení, hned bylo jasné, že to je On. Nakonec jsem černého labradora Lakiho po lehce dopravně komplikovaném secvičování dostal a den D přišel 8. září 2006. Manželka již tou dobou polehávala v porodnici a 8. října se nám narodili dva kluci Josef a Jakub. Pejsek tak měl pouhý měsíc na aklimatizaci v novém prostředí, než jsme mu přinesli další členy rodiny. I když vše přicházelo tak rychle po sobě, Laki to zvládl absolutně skvěle.

Laki je u nás dva roky a život bez něj si již ani nedovedeme představit. Jelikož je temperamentnějším jedincem, jak jsme si ostatně přáli, musíme častěji trénovat některé povely na poslušnost. Coby asistent ale funguje zcela spolehlivě a jako starý exhibicionista se předvádí vždy, když se naskytne vhodná příležitost. Nejraději ukazuje svou specialitku, kterou je odnášení klíčů k vrátkům.

*Chvilka
„odpočinku“
na
Lakiho
koberečku.*

Bydlíme totiž v rodinném domě, a když přijde návštěva, Laki jí klíče odnese a podá. Po odemknutí si je opět vezme a přinese zpět. K tomu účelu má ve dvířkách otvor na hlavu, jenž fascinuje nejednoho kolemjdoucího. Čas od času nás i chválí, že jsme vyřízli pejskovi okénko, aby lépe viděl na ulici. Že je povel „odnes klíče“ Lakiho nejoblíbenější, dokázal při natáčení tlapkáckého filmečku pro Čechomor Tour, kdy dokázal klíče bezchybně nosit dokola snad dvě hodiny. A vůbec mu nevádí, že byla ta scéna nakonec vystřížena.

Josef Trčka

POMOCNÁ RUKA POMOCNÝM TLAPKÁM

Již od mého narození trpí moje máma akutní potřebou se o někoho starat. Z toho důvodu jsme (zatím) tři sourozenci. Když i můj druhý brácha začal chodit do školy a péče přestala být permanentní, rozhodla rodinná rada koupit mamince psa. Bohužel i psi stárnou a za půldruhého roku už naši fenku Doris nebylo co učit. Naivně jsme se domnívali, že maminku uspokojí příležitostné hony, kterých se s Doris úspěšně zúčastňovala. Po nějaké době jsme ale byli vyvedeni z omylu, poněvadž nám maminka oznámila, že nás přihlásila do předvýchovy štěnat pro Pomocné tlapky. Po zděšeném výkřiku, zapříčiněném (naštěstí) nesprávně použitým množným číslem, jsme se dozvěděli, že v říjnu k nám přijede na roční návštěvu Rex Bricol Black&White.

Nadešel onen památný den, kdy roztomilé hnědé štěňátko labradorského retrívra překročilo práh našeho domu a nadšeně se přivítalo i s naším kobercem. Maminka se usmála, pozvala pana Tomášů dál a mě nařídila loužičku uklidit. Asi za dvě hodiny se Rex stihl důvěrněji seznámit s parketami v obýváku i s novým kobercem v dětském pokoji. Předání pak štěňátko zakončilo slavnostním složením hromádky před ledničkou a spokojeně se odebralo do své přepravky strávit první noc v novém působišti.

Celá rodina měla ještě v živé paměti první Doriscínu noc plnou vytí a kvilení, ale naštěstí mohla maminka ráno Rexe pochválit, protože spal celou noc jako špalek a byl tichý jako myška. Bohužel první vyhrání z kapsy vyhání, o čemž nás Rex hlasitě přesvědčoval celý další týden. V dalších měsících pejsek hrdě ignoroval noviny v koutě, roztrhal mi pantofle, zlikvidoval dvě podložky pod talíře i vánoční věnec. Při každé takové příležitosti jsem měl chuť ho pořádně vyplatit, zvláště když jsem viděl jeho nezúčastněný pohled, který si mě měřil jako naprostého idiota, ale ve vteřině jsem zatnul zuby, několikrát mu zopakoval nefungující formuli „Nesmíš!“ a začal jsem napáchané škody uklízet. Každá taková situace mě utvrzovala v domnění, že z takové potvory nemůže nikdy vyrůst asistenční pes.

Leč člověk mění, pes mění. Rex přivykl pravidelnému venčení, dokonce začal čurat na povel. Postupně se naučil sedat, lehat, štěkat, chodit na „místo“ a odložit ho můžu, na jak dlouho chci. Také umí přinést zvonící mobil a sundat ponožku. I „Nesmíš!“ se časem proměnilo z nefungující formule na kouzelnou. Rex chodí do obchodů, pravidelně navštěvuje sportovní utkání a jednou zavítal i na velký olomoucký jarmark. Dokonce jsem uvažoval o jeho využití v divadelní pohádce, z čehož nakonec bohužel sešlo.

A tak se z Rexe stal miláček celé rodiny a můj oblíbený pes. O to hůře se s ním budu za několik málo měsíců loučit. Maminka však rozhodla, že v říjnu psa neodevzdáme, ale vyměníme kus za kus.

Díky Pomocným tlapkám jsem si uvědomil, že život není jen neustálé honění se za penězi a majetkem, ale že existuje pocit, jenž se penězi zaplatit nedá. Tím pocitem je vědomí že pomáháte lidem, kteří to doopravdy potřebují. A proto rád začnu znova s počuranými koberci.

Ivo Macháček

MOJE PRVNÍ SETKÁNÍ SE SLEČNOU VILOU

Asi si pomyslíte, že mluvím o lidské slečně, ale jste na omylu, jedná se o psí slečnu, kterou jsem si dlouho přál. Na asistenčního pejska se čeká skoro dva roky a kdo to neví, tak to dá hodně práce vychovatelům a cvičitelům, aby se z pejska stal opravdový a poslušný pomocník.

Doba čekání byla u konce a jelo se do Třemošné u Plzně. Nejdříve se uskutěčnil pohovor a já jsem pak netrpělivě očekával zprávu, jak jsem uspěl. Měl jsem radost, když mi bylo oznámeno, že mi bude pejsek přidělen. Moc jsem

se těšil na první seznámení s ním. A den D byl zde.

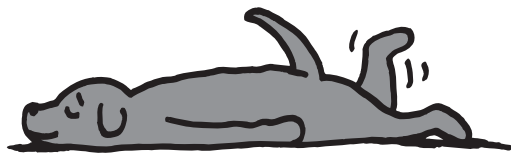
Hned, jak pejsek vešel s panem cvičitelem do dveří, hrnul se k mému vozíku. Na první pohled jsme si padli do oka a byli jako staří známí. Jako dobře vychovaná slečna mi podala svou tlapičku na přivítanou. Měl jsem pocit, jako bychom se spolu dávno znali. Pan cvičitel mně a celé mé rodině dal pokyny, jak se máme k Viole (tak krásně se jmenuje) chovat, rozloučil se a odešel.

Byla moc dobře vycvičená a chtěla mi všechno, co se naučila, předvést. Neuměl jsem ještě dobře usměrnit příkazy, tak jsme zažili i legraci, třeba když roztrhala ponožky, které nechtěla pustit z tlamičky. Věděl jsem ale, že to chce čas a ještě další pilování s panem cvičitelem. Je moc mazlivá a přítulná, a přímo hloubkově mi vyčistila svým jazykem pleť. Vřele takovou přírodní kosmetiku doporučuji. Je to velmi příjemné a já jsem si stejně přál pejska lizacího. Když jsem po dvou dnech odjížděl, byl jsem moc dojatý a došlo i na slzy. Tak moc jsem si ji za tu krátkou dobu oblíbil a věřím, že i ona mě.

Po měsíci jsem jel shodou okolností s Handicapem Zlín (se svými kamarády s postižením) na dovolenou do Třemošné. Pan cvičitel mi opět přivedl Violu, aby zjistil, jaké udělala pokroky, a vyzkoušel ji v praxi. Opět se ke mně znala jako ke starému známému. Udělala veliké pokroky v nacvičování všech asistenčních úkonů. Moc jsem se na toto shledání těšil a budu moc šťastný, až se mnou bude každý den.

Zdravím všechny lidičky z Tlapek a vůbec všechny lidi a taky Violu.

Tomáš Mentlík

Z DENÍKU JEDNOHO (NE)OBYČEJNÉHO PSA

To je nuda! Vždyť už jedeme aspoň dvě hodiny. Zase červená! Proč já jen neumím mluvit? Potřebuju říct páničkově, že pokud urychleně nezastaví, tak mu tady počurám zbrusu nové potahy na sedadla...

Stojíme! Konečně!!! Rychle na travu a ... Mimochodem, jmenuju se Rex a jsem „Pomocná tlapka“ ve výcviku. Dneska mám být na srazu Tlapek předán profesionálnímu cvičiteli. Řeknu vám, tolik psů jsem jaktěživ pohromadě neviděl. Samí labradoři, vesměs štěňata. A ty barvy! Smetanově bílá, karamelová, uhlově černá. Až jsem si se svou obyčejnou hnědou připadal trapně. Ovšem až přijdou zkoušky dovedností, tak vám vytrů zrak.

Několik klasických frází na přivítanou a přezkoušení může začít. Na rozehrání přinášení a podávání tužky. Na to mám speciální grif. Uchopit tužku tak, abych ji nemohl spolknout. Triviální. Ovšem podle počtu pokašlávajících štěňat asi ne pro každého.

Následuje podávání láhvi. Jak já to setsakrament-sky klouzavě sklo nenávidím! I teď mi vyklouzlo. Podal jsem až napotřetí a zahanbeně jsem se vrátil na své místo. Doufám, že můj budoucí pániček bude pít z plastu.

Nyní ale přichází moje super extra prestižní číslo. Dámy a pánové, teď vám Rex Bri-Col Black&White předvede nemožné. Vypátrání a přinesení zvonícího mobilu. Samozřejmě úspěch jako vždy. Všichni mě obdivovali a chválili.

Dále je na programu přesun do některého z plzeňských hypermarketů, kde budeme zkoušeni, zda jsme úspěšně zvládli socializaci. Několik rovinek mezi regály pěkně disciplinovaně vedle nohy pána, potom k pokladně vystát frontu, zaplatit a můžeme odejít.

Spokojeně jsem si vykračoval s vědomím, že se blíží čtvrtá hodina, tedy čas krmení. Najednou jsem ale strnul vidouc před sebou obrovskou obludu či spíš novodobý mučící stroj na amputaci tlapek.

V hlavě se mi začaly promítat takové výjevy, že jsem úplně ztratil chuť k jídlu. (Pzn. Větu „Hrůzou se mi orosilo čelo“ jsem nemohl použít, protože psi se potí jenom na polštářcích tlapek). Chtěl jsem okamžitě prchnout, ovšem byl jsem dokonale připoután k páničkově, který byl z nepochopitelných důvodů naprosto klidný. V tom začnou štěněčí sebevrazi pokládat tlapy netvorovi přímo do chřtánu a...! Nejen že mají všechny čtyři tlapy pohromadě, ale dokonce stoupají bez námahy do prvního patra. Po několikerém povzbuzování od pánička jsem opatrně přistoupil k tomu zvláštnímu přístroji, a pomalu jsem na něj položil všechny tlapy. Bez zdravotní újmy. Od teď si budu pamatovat, že mi eskalátor nejen neublíží, ale ještě mi usnadní cestu. Přichází čas loučení. Dlouho se loučím se svým páničkem, nutno říci, že plačky. Ovšem dobře vím, že mě čekají nové úkoly, které budu muset zvládnout a někde v dálce i nový pániček, jemuž osud určil nelehký život, a mně se dostalo té cti, abych mu život alespoň trochu ulehčil a zpříjemnil.

*Z tlamičky Rexe přepsala pánička **Katka Macháčková***

ASISTENČNÍ PES

Vůbec poprvé jsem se o existenci asistenčních psů dozvěděla na mezinárodní výstavě psů v Letňanech. Úplně mě to ohromilo a dojalo zároveň kvůli té obrovské práci, která musí být vynaložena na výchovu a výcvik, a v neposlední řadě díky tomu, jak tam přítomný asistenční pes pracoval – všechny úkony dělal vysloveně s radostí a potěšením.

Tenhle zážitek mě přinutil k tomu, abych se o asistenční psy a společnosti, které se zabývají jejich výcvikem, začala víc zajímat. Tím jsem přišla na Pomocné tlapy, o. p. s., kontaktovala jsem Hanu Pirnerovou, a dozvěděla se vše potřebné včetně toho, že mohu celé věci pomoci tak, že si vezmu do předvýchovy štěně. Protože mám moc ráda psy (labradora už jsme měli), rozhodli jsme se doma po kratší poradě že také my pomůžeme a štěně si vezmeme.

V listopadu k nám tedy dorazilo sedmitýdenní štěňátko Oli, společně s výbavou a řadou pokynů, jak se o štěně starat, na co se při výcviku zaměřit, co se má štěně nejvíc učit a co by naopak mělo raději zapomenout. Zkráceně řečeno, bylo toho dost, až se na první pohled zdálo, že se to snad ani nedá zvládnout, že to bude jistě náročné.

Po prvním přečtení všech pokynů, co pes smí, a co nesmí, musí nutně u každého člověka vzniknout pocit, že tento pes, drobek vážící necelých pět kilogramů, je vlastně chudák, protože nebude nic smět už žádné společné hodování s pánečkem u oběda, žádné společné ležení na gauči a sledování televize a podobně.

Postupem času ale zjišťujete, jak jste se mylili, a že zásady pro výchovu asistenciho psa jsou vlastně obecné zásady pro výchovu každého psa, pouze upravené pro potřebu pozdějšího speciálního výcviku.

Všechno vás pak nutí k přemýšlení o souvislostech a následcích v psí výchově – dáváte svému psovi jídlo od stolu? V pořádku, pokud vám ani vašim návštěvám nevadí, že jakmile budete cokoli jíst, váš pes bude žebrot, loudit nebo na vás dokonce skákat. U člověka na vozíku úplně nemyslitelné. Smí váš pes do postele, do křesla, na gauč? V pořádku, protože i když pomíne všudypřítomné chlupy, snadno si jistě gauč vyčistíte, pokud na něj váš pes hupsne hned, jak se vrátí z procházky, ještě než mu stačíte utřít packy. U postiženého člověka to ale znamená veliký problém.

Až se naučíte takhle přemýšlet a dávat si věci do souvislostí, začnete si přes výchovu psa uvědomovat, co obnáší život postiženého člověka, s jakými věcmi, které nám zdravým lidem přijdou běžné a automatické, se musí potýkat. To je určitě významná a přínosná věc. Lidé totiž obecně mají velkou tendenci být nespokojení, ale pokud jsou potom konfrontováni například s běžnými starostmi postiženého člověka, často zjišťují, že jim vlastně nic neschází a naopak mají spousty výhod, které ostatním nebyly dopřány.

S předvýchovou štěněte se proto dostavil i pocit velké zodpovědnosti – přece jen se nestaráte o svého, ale o „cizího psa“, který má navíc před sebou velký úkol stát se pomocníkem nemocného člověka. Pokud zkažete svého psa, je to jen a jen váš problém, pokud se to stane u budoucího asistenta, přinejmenším přiděláte cvičitelům práci navíc. I když už nějakou zkušenost se psy máte, stále je třeba mít na paměti, že stejně jako lidé jsou i psi značně rozdílné osobnosti, a to co platilo na jednoho, nemusí platit na druhého.

Od první chvíle jsme to tedy vzali vážně a snažili se postupovat podle předepsaných pokynů. Nejzajímavější část výcviku přišla, když jsme se psem oblečeným do „pracovní“ košilky vyrazili do terénu – tedy do ulic, obchodů, prostředků hromadné dopravy a podobně. Musím říct, že jsme se ke svému velkému překvapení, až na jedinou výjimku, nesetkali s nějakými projevy nevole ze strany prodávačů a jiného nejrůznějšího personálu. Nevím, jestli je to tím, že jsme měli štěstí, nebo jestli už se konečně asistenční a vodící psi dostávají do povědomí veřejnosti. Ať tak nebo tak, v každém případě platí, že vše je jen a jen v lidech. Pokud vám zhruba padesátikilový veledůležitý člen

ochranky v prodejně obuvi rázně zavelí, že s tím psem musíte hned pryč, protože tam psi nesmějí, je rozumné informovat vedoucí prodejny o výcviku, kterým pejsek právě prochází. A pokud ani to nepomůže, zkrátka se sebrat a odejít.

Až doposud jsem vyjmenovávala hlavně pozitivní věci, ve kterých nás předvýchova štěněte obohatila. Jediné a ne zanedbatelné negativum vidím v tom, že pokud máte psy rádi, tak i když víte, že tenhle pejsek není váš, že ho budete muset po roce vrátit, stejně k němu silně citově přilnete a loučení s ním bude smutné a bolestné. I když se rok zdá jako dlouhá doba, najednou je pejskovi půl roku, 10 měsíců a vy víte, že se blíží čas jeho odchodu. To vás rozesmutní i přesto, že pejsek bude dělat dobrou věc, která někomu pomůže. Náš smutek nad předáním Oli byl vyvážen příchodem dcerky Aničky, ale to už je jiná pohádka.

Stát se průvodcem pejska na začátku jeho záslužného poslání doporučuji všem, kdo mají zkušenost s obecným výcvikem psa a jsou schopni se mu náležitě věnovat.

Jana Stahlová (Suchá)

ŠKOLA – ASISTENČNÍM PSŮM VSTUP ZAKÁZÁN!

Na základní škole v Bělé pod Bezdězem nechtějí asistenční psy.

Náš klient Radek Gellner tak nemůže využívat svého čtyřnohého asistenta Míšu. Ředitel školy Mgr. J. Šíma se nesmyslně odvolává na školský zákon a vstup se psem do areálu školy rezolutně zamítl. Zde je na snadě otázka proč?! Vždyť na jiných školách v rámci celé ČR je asistenční pes vítaným zpestřením pro žáky i učitele, nesmíme však zapomenout na fakt, že pes je pro Radka speciálně vycvičen a opravdu mu, na rozdíl od byrokracie pana ředitele, pomáhá.

Možná by stálo za to někdy se zamyslet, zda také někdy nebudou asistenčního psa potřebovat já, co vy na to pane řediteli?

Pro zajímavost: „na rozdíl od předchozích řádků mají tyto tabulky v Anglii ve většině obchodů a na veřejných místech. V české republice je jednou z prvních vlaštovek, kde nás vítají, státní zámek Bečov.“

Za asistenční týmy moc děkujeme!

Karel Bartáček

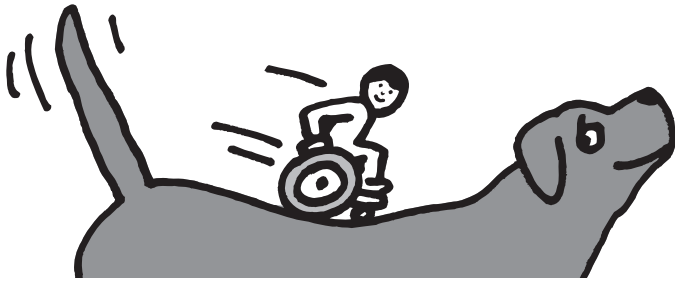
POKUS SE ZVÍŘETEM

kapitolka z bakalářské práce o pokusu s pejskem

Záměrem tohoto pokusu bylo přerušit strnulý denní režim obyvatel DD (domova důchodců). Očekávala jsem kladný dopad na chování klientů a výsledek se ukázal jako jednoznačně a překvapivě pozitivní.

V DD Světlá nemá chov zvířat příliš velkou tradici. Jinak tomu bylo ve Smrčné, odkud se domov stěhoval. Podmínky tam byly jiné, Smrčná je vesnice a domov se nacházel téměř na samotě. Klienti zde chovali hospodářská zvířata. Nutno však říci, že v té době bylo složení obyvatel jiné, než je tomu dnes. Dříve lidé přicházeli z vesnic, leckdy z velice špatných podmínek a na domácí zvířata byli zvyklí. Někteří si bez nich nedovedli ani svůj život představit. Dnes tomu tak není. Dnešní senioři už mají většinou jiné zájmy a ne všem se přítomnost zvířat zamlouvá. Ve Smrčné byl proveden také pokus se psem, který byl domovu zapůjčen. Pes měl pouze základní výcvik, přesto byl označen za terapeutického.

Po čase se to projevilo tím, že pes nechtěl pouštět do domova návštěvníky a lidé se ho báli. Musel být vrácen majitelce. Majitelka psa přebírala s výčitkami, že je pes překrmený. Ano, toto je myslím velký problém chovu zvířat v domovech důchodců. Obyvatelé si zvíře zamilují a myslí si, že největší službu psovi udělají tím, že ho budou stále krmit. Bohužel staří lidé jsou někdy opravdu tak trochu dětmi a na zákaz krmení mohou reagovat uraženě a dále si prosazovat svou.

Za zmínku stojí i to, že plemeno chovaného psa bylo labradorský retrievr. Je obecně známo, že je toto plemeno při správném vedení dobrosrdečně a neublíží. Je to ale pes mohutný, což je pro mnohé lidi odrazující.

Starý shrbený člověk, nejistý svou stabilitou, se raději pomazlí s menším psem, obává se, že by ho velký pes mohl porazit.

Domov byl přestěhován do nové budovy ve městě a zde již pro zvířata nebylo místo. Jedinou výjimkou byla vodní želva, kterou kdosi domovu daroval. Akvárium se želvou bylo umístěno v klubovně, kde se schází nejvíce lidí. O želvu se starala jedna klientka, a to velmi svědomitě. Obyvatelé želvu pozorovali a někdy byla i námětem k hovoru. Když želva uhynula, v domově nezůstalo jediné zvíře. Rodinní příslušníci a návštěvy s sebou někdy vodí psy. Obyvatelé ožijí, každý si chce zvíře pohladit a je hned o čem mluvit.

Chtěla bych se zde zmínit i o těžkých chvílích, kdy člověk opouští svůj domov a stěhuje se do domova důchodců. Vždy je to o něco těžší, pokud má zvíře, se kterým se nechce rozloučit. Často jsme se setkali s tím, že lidé odkládají nástup do domova právě proto, že nemohou opustit svá zvířata.

Nejčastěji to bývají psi. Štěstí mají ti které si vezme jejich rodina nebo přátelé, bohužel je však zvíře často utraceno. Pak tito lidé vstupují do svého nového domova s velkým traumatem, od kterého jim může pomoci zase jen nějaký živý tvor. Tyto předchozí zkušenosti a vyzozorované chování obyvatel mě vedlo k vyzkoušení svého pokusu. Sama chovám psa, rasy Lhasa Apso. Jmenuje se Sendy a je malého vzrůstu s huňatou srstí. Pes má základní výcvik, jeho povaha je však natolik vynikající, že mi ho umožnila při pokusu využít. Pes plní přesně povely a má rád společnost, což je hlavním předpokladem pro terapeutickou práci. Je veterinárně vyšetřený, očkovaný a v souladu s hygienickými předpisy. Vedení domova se pokusu trochu obávalo, protože se vyskytlo několik stížností na psy návštěv, nakonec jsem však svolení dostala.

Psa jsem přivedla ráno a měl se mnou strávit celý pracovní den. První kladné reakce na něj jsem zaznamenala již při vstupu do budovy. Zde pan D., uzavřený nekomunikující člověk, se začal o psa zajímat, vyptával se na jeho jméno a stále ho chtěl hladit. Pozdvižení nastalo, když jsem psa přivedla na cvičení. Každý si ho chtěl pohladit nebo mu alespoň hodit míček. Pes se tedy aktivně účastnil cvičení a her.

Krátce po tělocviku se po domově roznesla zpráva o psím návštěvníkovi a lidé se na něho chodili dívat do klubovny, kde spolu s obyvateli trávil část dopoledne. Psa jsem vycvičila, aby uměl skočit klientovi na klín a zůstat tam sedět. Toto se obyvatelům moc líbilo, mohli si ho tak v klidu pohladit.

Poté nás čekala náročnější práce, a to s obyvateli ležícími nebo s těmi, co nevycházejí z různých důvodů z pokojů. Paní B. si vzala psa do postele (zde musím podotknout, že ne všem by se to líbilo, proto jsem se nejprve zeptala, zda mohu psovi dovolit skočit na lůžko) a dlouho se s ním mazlila. Ani její sousedka nechtěla být pozadu a psa si přivolala. Obě se hlasitě smály, vyprávěly o svých psech, a když jsme je opouštěli, měly ve tváři opravdu šťastný výraz.

Návštěva u pana B. také předčila mé očekávání. Pán nedávno ovdověl, je smutný a často býval zmatený. Popíjel zrovna kávu, když jsme ho navštívili. Byl překvapen, že se mnou přichází i pes a evidentně ho to potěšilo. Pes mu chvíli ležel na klíně, pán ho hladil, poté mu nabídl sušenky, které si od něj pes vzal (vzhledem k tomu, že šlo o pokus, jsem to připustila). Dlouho jsme si spolu povídali, pán si začal vzpomínat na své mládí i zvířata, která prošla jeho životem a já se divila, na kolik událostí si vzpomněl a že se najednou orientuje v čase. Bylo to tím, že byl přítomen pes, který měl tak pozitivní vliv na myšlení starého pána? Možná ano, tato domněnka se potvrdila i v dalším případě. Bylo to podruhé, kdy jsem psa přivedla.

Do klubovny jsem přivezla na invalidním vozíku paní T. která trpí demencí, neorientuje se a v poslední době začala hlasitě volat o pomoc na sestry, aniž něco potřebovala. Tuto paní si vozíme do klubovny, abychom ji alespoň na chvíli zabavili. Někdy je to však nemožné, paní svým chováním odrazuje jiné účastníky programu, často tak musí být odvezena zpět na pokoj.

Když však uviděla psa, zklidnila se a očividně se jí zlepšila nálada. Sedla jsem si vedle ní a pes jí skočil do klína.

Smála se, mazlila se s ním a nechtěla ho vůbec pustit. Jakmile šel k někomu jinému, hned ho volala zpět. Seděli jsme pak spolu, pes nám ležel u nohou a s paní se dalo po dlouhé době rozumně mluvit.

Vzpomínala, vyprávěla a její příběhy dávaly oproti jiným dnům smysl. Uvědomuji si, že v případě demencí mají postižení „lepší a horší“ chvíle. Nebyla ale přítomnost psa právě impulsem pro zlepšení momentálního psychického stavu paní T.?

Asi nejtěžší byla práce s klienty, kteří byli v terminálním stadiu života. Paní K. dlouho trpěla bolestmi a několik měsíců pouze ležela. K ní jsem psa opatrně přiložila, aby se ho mohla dotýkat tělem a pomohla jsem jí nadzvednou ruku a vést ji, aby si ho mohla pohladit. Paní mi moc děkovala a promluvili jsme spolu i několik slov. U tohoto případu opravdu stačil jen kontakt s osobou, který byl umocněn přítomností zvířete.

Trochu jiné to bylo u zcela dementního pana K. Pán se již několik let neorientuje v prostoru a čase, je však pohyblivý. Většinu dne tráví spaním nebo sedí a kouká do neznáma. Panu K. jsem posadila psa na klín a čekala na jeho reakci. Zpočátku se zdálo, že se klient leknul, ale rychle se uklidnil. Vedla jsem mu ruku, aby mohl psa pohladit. Za chvíli už psa hladil sám. Jeho jindy bezvýrazná tvář se změnila, objevily se náznaky spokojenosti a snad i štěstí.

Další, co můj pes umí, je přenášet různé předměty. Napadlo mě tedy využít ho pro zpestření při roznášení pošty. Psovi jsem vložila dopis do tlamy, zaklepala na dveře a pak už běžel dopis doručit majiteli. Toto bylo provázeno nadšenými výkřiky obyvatel a obdivováním jeho schopností. Tady jsem ale také využila zkušenosti a znalosti obyvatel, někoho by tento způsob doručování mohl popudit.

Po první návštěvě psa v domově jsem byla velice unavená a můj pes také. Znovu jsem si připomněla, jak je terapeutická práce těžká. Na první návštěvě jsem obešla každého z obyvatel domova a představila jim svého psa. S negativní reakcí jsem se nesetkala, někdo byl nadšený a někdo jen pokývl hlavou na srozuměnou.

Hned druhý den se mě obyvatelé vyptávali, co dělá pejsek a jak se má. Tak je tomu dodnes. Pes přinesl do domova „čerstvý vzduch“, vzrušení a stal se častým námětem rozhovorů mezi obyvateli. Jelikož mnoho lidí mělo doma zvířata, lze jejich pomocí posilovat vzpomínky na zážitky s nimi, a tím zlepšovat orientaci, paměť a sebevědomí (například u dementních klientů).

Zvířata sice nemohou nahradit mezilidské vztahy, ale tělesným kontaktem člověka se zvířetem může být potřeba něžnosti nahrazena a uspokojivě prožita. Ve styku člověka se zvířetem platí jiné hodnoty. Zvíře nedělá žádné rozdíly mezi mládím a stářím, ani mezi krásou a ošklivostí. Tělesné a psychické neuhý lidí zvířatům nevdá. Zvířata rozhodně nejsou všelékem. Působí však

příznivě na celkovou spokojenost, a tím usnadňují ošetrovatelskou péči.

Závěrem mohu tedy říci, že pokus se zdařil, potvrdil mé domněnky a navíc potěšil klienty. Po domluvě s vedením může být tato terapie zařazena mezi ostatní volnočasové aktivity.

Sendy, Art a Gábina Brožovi

SNÍMEK: WWW.CHOVATELKA.CZ

Lhasa Apso

Původ tohoto temperamentního psíka nás zavádí až do Lhasy, hlavního města Tibetu a sahá až do dávných dob tibetských mnichů a šlechticů. Byl uctíván téměř jako posvátné zvíře a podle pověsti se dokonce lhasík, který dělal společníka samotnému Buddhovi, v případě nebezpečí přeměnil ve lva. Lhasa je oddaný a přítulný společník, je neustále čilý, veselý a sebevědomý. Miluje pohyb, je neustále aktivní. Je proto důležité vymýšlet pro něj různé hry a sportovní činnosti. Lhasa Apso je ideálním plemenem pro děti. Lhasíci jsou přítulní a oddaní společníci.

Zdroj: www.chovatelka.cz

Tlapkácká trička Čechomor Kooperativa Tour

V rámci aktuálního turné Kooperativa Tour jsme vytvořili limitovanou sérii triček s motivy psích hudebníků, logem Pomocných tlapek a logem turné.

Trička jsou k dispozici v široké paletě barev v dámských, pánských i dětských velikostech.

Trička ČECHOMOR Kooperativa Tour si můžete zakoupit přímo na koncertech, případně bližší informace získáte a objednávku můžete učinit prostřednictvím e-mailu info@pomocnetlapky.cz.

**Bez
Tlapkácko-Čechomořího
trička
s
pejsky
se
zkrátka
neobejdete!**

- Můj nový pane, svůj příchod k tobě pocituji jako krok do neznáma, proto se ho trochu bojím. Můj zmatek pramení z toho, že nevím, co mne u tebe čeká.

- Vyslyš proto, pane, moje prosby, abych se tohoto strachu zbavil a mohl ti dobře sloužit.

- Především se, můj pane, vyzbroj trpělivostí, protože moje služba ti ze začátku zcela jistě přinese rozčarování.

- Budeš-li mít pocit, že takto sis mě nepředstavoval, nepropadej trudomyslnosti. Dobře mne pozoruj a snaž se zjistit moje přednosti a nedostatky. Především znalost mých nedostatků je pro tebe důležitá. Budeš-li je znát, naučíš se čelit nepřijemným situacím.

- Jsem živý tvor s duší dítěte, umím milovat, nenávidět, žárlit, bát se i podvádět.

- Umím mít radost z tvé radosti a rmoutit se z tvého smutku.

- Prosím tě, pane, abys mě za každý dobře provedený úkol pochválil a byl důsledný, pokud tě budu zlobit. Jen tak poznám, že jsi můj milující pán a celý život ti tvou lásku budu oplácet nezištnou službou.

- Prosím tě, pane, abys o mne všestranně pečoval, pravidelně mě krmil, venčil a česal.

- Budu-li nemocen nebo zraněn, pečuj o mne s láskou a buď ke mně ohleduplný.

- Určitě spolu prožijeme mnoho dobrého i zlého. Kvalita mojí služby bude úměrná kvalitě našeho vzájemného vztahu.

- A ještě jednu prosbu k tobě mám, pane. Pamatuj, že psí život je asi šestkrát kratší než lidský. Až budu stár a nebudu ti moci sloužit, nech mě u sebe na dožití. A jestliže můj skon bude neodvratný, dopřej mi, pane, rychlou a bezbolestnou smrt.

- Pak se příliš nermuť. Jistě přijde můj nástupce, který ti poslouží stejně dobře jako já.

- PT -

Poděkování pro stále přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 30-1000 Kč

r. 2007+2008

Luboš Andrýs, Lenka Balcarová, Jaroslava Bartošová, Marie Bartušková, Miloš Bayer, Ondřej Bečák, Barbora Bělková, Anna Bělohlová, Anna Bergerová, Kamil Berka, Litoměřice Biskupství, David Blížil, Jana Brabníkova, Olga Burdová, Miloslava Bursíková, Elzbieta Černá, Jana Červená, Gabriela Čumpelíková, Miroslav Dolejš, Olga Dolejšová, Martin Doležel, Martin Doubek, Jaroslav Dvořák, Miroslav Dvořák, Martina Ebertová, Jana Farníková, Romana Fenglová, Radim Flegl, Jaroslav Fric, Lenka Frimlová, Martina Frolcová, Radana Gogová, Dagmar Haladová, Jan Havelka, Jana Havelková, Jana Hendrychová, Ivana Holubovská, Taťána Hošková, Tatiána Hošťálková, Jana Hožová, JUDr. Pavel Hranička, MUDr. Pavel Hranička, David Hrdlička, Lenka Hrdličková, Ing. Karel Hrudka, Radek Hubl, Lucie Charová, Ivana Chlustinová, Marcela Jakubová, JUDr. Michaela Jasová, Ing. Pavel Jílek, Petra Juranová, Irena Kmínková, Zuzana Koloubratová, Jitka Kovartová, Lukáš Kozák, Mgr. Lenka Králová, Josef Krejčí, Mgr. Lenka Kristejnová, Martina Křížková, Valentina Křížová, Lubomír Kuchařík, Gabriela Kustová, Petr Kytlica, Viktor Legát, Luděk Liška, Jakub Mach, David Majer, Petr Melničuk, Ing. Ladislav Metelka, Mgr. Zuzana Moravcová, Jakub Mulač, Lubomír Navrátil, Nemocnice Jihlava, Ivetta Novotná, Marek Palatinus, Petr Pavlík, Radka Pechrová, Jana Pilátová, Jiří Posád Posad-tech-montage, Radmila Posádová, Jiří Princ, Josef Procházka, Jiří Prymus, Jana Rafajová, Šárka Raková Zdeněk Reindl, Michaela Remsová, Jaroslava Röschová, Radomil Rubeš, Drahoslava Ryndová, Radka Samková, Jana a Stefan Seidl, Marcela Somrová, Martin Souček, Jana Stahlová-Suchá, Matus Suchá, Tamara Suchá, Yvona Suchá, Ing. Michal Svatoň, Petra Szamková, Jaromír Šille, Petr Širůček, Ing. Kateřina Škopová, Miroslav Špecián, Jana Štecová, Ing. Jiří Štencl, Romana Štulíková, Petr Valena, Pavla Velenovská, Kateřina Vintrová, Ing. Ondřej Vít, Lucie Viznerová, Michal Volicer, Štěpánek Volicer, Romana Vostřejšová, Petra Vrtbovská, L. Wagnerová Měnin, Jana Yamato, MŠ a ZŠ, Jana Zemanová

Prispěvatelé formou jednorázového příspěvku 50–1500,- Kč

r. 2007+2008

Tomáš Avrat, MUDr. Dagmar Balková, Ivo Balvín, MUDr. Daniel Bártík, Marek Beneš, MUDr. Igor Blanárik, Lintner Brigitte, Kateřina Brillova, Dušan Brůna, Šárka Brůnová, Tomáš Cervak, Vladimíra Cihlářová, CITIVAS OS, Veronika Černohorská, Tomáš Červák, Jiří Červinka, ČKS, Karel Čtveráček, Martin Doubek, Petr Duda, ECONOMIA a.s., FIO družst. Záložna, Karel Fischer, Fišerová a kol., Marie Fornusková, Radovan Fousek, Lenka Frimlová, JUDr. Milan Frisman, Jiřina Fuková, Ludmila Geratová, Alena Hajná, Dagmar Haladová, Jana Havelková, V. Havránková, p. Hlemýžď, Tomáš Holčapek, Houserovi, Bára Hrzánová, Jana Hulová, Adéla Hynková, Mária Chládková, Soňa Chmelová, Michaela Janů, Věra Janušová, Helena Javůrková, Ing. Pavel Jílek, Alexandr Kadavý, Helena Kalendová, Magdaléna Kaločová, Mgr. Šárka Karlová, Ivana Keiblová, Ing. Lea Kejíková, Libuše Kindlová, Lenka Klabicová, Lukáš Klan, Zbyněk Klíč, Martin Marko Knížek, Partick Kolář, Jiřina Kolářová, Jarmila Kolínská, Petr Kopřiva, Vladimír Korejs, Eva Kořínková, Dalibor Kotol, Jitka Kovářová, Ing. Květ. Kratinová, Pavel Kristan, Lukáš Kroc, Ing. Zdeněk Krůta, Svatopluk Krutiš, Miloslava Křivková, Ing. Pavel Kříž, Ing. Ondřej Kubr, Gabriela Kustová, Viktor Legát, Alexandra Lukášová, Radka Machová, Lucie Matějková, Jana Mičková, Zuzana Mikulcová, Lenka Nawrathová, Lenka Nawrathová, Veronika Nejedlá, Jan Nejedlý, Renata Němečková, Okresní soud Karlovy Vary, Petr Opletal, Pavlína Ouzká, Jaroslav Pakosta, Jaroslav Pakosta, JUDr. Ivo Palkoska, Martin Pauer, Jan Peregrin, Eduard Peršchala, Martin Pětivoký, Josef Pihera, Miloslav Pitelka, Tomáš Plšek, Josef Podmolík, Simona Postlová, Anna Potáčková Jiří Princ ml., Helena Prokešová, QEMS s.r.o., Ing. Miroslava Rabová, Šárka Raková, Petra Richterová, Petr Rosypal, Ing. Miroslava Rybová, Radka Schmiederová, Ing. Eva Siegllová, Lenka Slavíková, Pavla Sochacká, Jiřina Sopkuliaková, Eduard Sovák, Milan Stehlíček, Pavel Stuchlík, Jakub Sucháček,

Michaela Svobodová, Vladislava Svobodová, SZŠ a VOŠ, SZŠ Klato-
vy, Magdalena Šarbochová, Jan Štokr, manželé Štokrovi, V. Švarcová, Petra
Švarová, Vojtěch Tlustý, O+J Tomášů, Jan Trnka, Hana Tůmová, Dagmar Turová,
Jana Urbánková, Otakar Vašek, Ina Veverková, Kateřina Vintrová, VodafoneSales/
R. Pazourková, Markéta Voráčová, Irena Votrubcová, Vladimila Vysloužilová, Lucie Wagne-
rová, Eva Walková, Alena Wudy, ZŠ Čechova, Luboš Zatecký

**Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme plnit přání našich klientů? Zde jsou ti, kte-
rým patří velké a upřímné DĚKUJEME!**

2 ES s.r.o., Mgr. Aleš Adamík, Akce písecká brána, Ambassador, Antonín Mrkva TOP VISION s.r.o.,
Vlastimil Argman, Assemblage Praha a. s., Barentz s.r.o., Baron s.r.o., MUDr. Daniel Bártík, BBH-
Nadační fond (J.Brož), BOS org.s.r.o., Caverna agency a.s., CeWe Color-p. Schreiber, Citibank, Cre-
do s.r.o., Czechomor Agency s.r.o., Marie Čadková, Petr Čech, ČEZ, David Hac TOP VISION s.r.o.,
David Smejkal DS.ITC., Roman Dřížhal, Jana Ďuricová, Ing. Tomáš Dvorák, Elektro-Technik s.r.o.,
EL-PRO s.r.o., Emil Frey ČR s.r.o., Etigraf s.r.o., Eurest s.r.o., Feron, FOTO Aleš Holásek, Tomáš
Foukal, GE Elfun (Ge money bank), Golem, Golf and Leisure, Alena Hajná, Olga Holečková, M.
Horák, Hrákula, Martin Humpolec, Mgr. David Chaloupka, Chance a.s., Charity, Ing. Pavel Chlou-
ba, Petr Chlumský, IACG s.r.o., Inport Volkswagen group, Integoo s.r.o. Sikyta Josef Ing., Internal
Balance, J+W and Associates s.r.o., René Janírek, Vladislav Jánský, MUDr. Tomáš Julínek, K&K
Plastics s.r.o., Kadeřnictví Vorlíčkovi, Magdalena Kaločová, Kappenberger+Braun, Karlopharma
s.r.o., Klášterní společnost, Kooperativa poj. a.s. Vienna Insurance Group, Viola Kopalová, KPMG
ČR, Kraus, Lékárnická akademie s.r.o., Lioness club Plzeň, Lokel s.r.o., M+W Zander Facility, MA-
FRA, Jarmila Machová, Petr Masojídek, Tomáš Mentlík, Jiří Mikuláš, Tomáš Mohr, Molins s.r.o.,
Moravia Steel a.s., Ing. Alena Mostecká, Nadace České Spořitelny, Nadace Charty 99, Nadace O2,
Noen a.s., Olga Nováková, Obec Benetice, odkaz paní Fukové st., Onestep s.r.o., OS Dobrý skutek,
Martina Otrubová, Palestra s.r.o., Penišková Věra, Peřinová Hanka, Jana-Mírek Pilátová, Stani-
slav Roesel, Mgr. Pavel Rozehnal, Linda Ruschaková, S a W automobily, Saga Trade, Silnice Žatec
a.s., David Smejkal, Solid systém s.r.o., Společenství občanské solidarity o. s., Sport park a.s., SSI
Schaefer Shop s.r.o., Stem/Mark a.s., MUDr. Jana Střežková, Xenie Svobodová, Věra Sytařová,
Mgr. Milada Škvainová, Ing. Miroslav Šole, Petr Štěpánek, Denisa Tutrová, UMO2, UVO consulting
s.r.o., Josef Valášek, MUDr. Marcela Valášková, VAS v.s.o., Tomáš Vlasák, Vorlíčkovi, Wjydeven
Power Electronics s.r.o., J. Winkler, ZAK TV s.r.o. sbírka, zaměstnanci DHL s.r.o., Milan Zavřel,
ZČP a.s., Michaela Zelenková, Radomil Zeman, Zentiva a.s., ZŠ Sira N. Wintona Kunžak

Hmotné dary

Accept s.r.o., Slunečnice zdravá výživa Plzeň, Fišer-zahradnictví Plzeň, NET Kralovice s.r.o.,
Vavříčka Martin, Zazvorková Jana JUDr., Freeman Michaela, restaurace OUTUO Praha

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně. Protože na výpisech z účtu bývají chy-
by, je nám líto, že často nevíme, kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám
kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme poděkování.

**Dovolte, abychom Vám všem, sponzorům, dárcům, předvychovatelům, fandům
a dobrovolníkům poděkovali! Velmi si vážíme Vaší pomoci.**

VIDALY POMOCNÉ TLAPKY® O.P.S., VYDÁNÍ VYŠLO NÁKLADEM 700 KS, PROSINEC 2008.

Šéfredaktor: Karel Bartáček; **Grafický návrh a tisk:** Garry Production; **Ilustrace:** Pavel
Beneš; **Vaše příspěvky do Zpravodaje prosím zašlete na e-mail:** bartacek@seznam.cz

Otto Bock uvedl na český trh ucelený dětský program, který již na výstavách získal
nejedno ocenění - kompenzační pomůcky pro zkvalitnění spánku, širokou nabídku
polohovacích zařízení, vertikalizátorů, kočárků, chodítek, ... Tyto pomůcky nabízejí
dětem zkvalitnění jejich denních aktivit, zlepšují jejich posturu při sedu a ve stoji. S tím
souvisí i zdokonalení trávení, krevního oběhu ale i vnímání okolního světa. Kompletní
nabídku těchto výrobků najdete na www.ottobock.cz v sekci „Uživatelé a pacienti“.

MyGo
Polohovací zařízení

Kimba
Sestava kočárků Kimba Cross, Kimba Spring a polohovací zařízení Kimba

Tooletní program
Lehátko Robby, tooletní židle a další

Vertikalizátory
Squiggles Standet, Charly a další

Bravo Racer
Aktivní dětský vozík

Sídlo společnosti:
Pomocné tlapky o.p.s.
Starý Plzenec 1073
332 02

Pomocné tlapky o.p.s.

jsou neziskovou organizací, jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací.

**Abychom mohli pokračovat ve své práci,
potřebujeme i Vaši pomoc!**

Podpořte nás formou DMS zašlete SMS ve tvaru:
DMS POMOCNETLAPKY na tel. číslo 87777
cena SMS je 30 Kč, Pomocným tlapkám přispíváte 27 Kč
Službu DMS zajišťuje Forum dárců

Příspěvky můžete posílat na **účet Pomocných tlapek**
číslo: **78-36 11 44 02 87 / 0100**, vedený u Komerční
banky, Jiráskova 482/II. Rokycany

IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41
Společnost vedena v OR KS v Plzni odd. O, vl.44

Hledáme:

- dobrovolníky pro předvýchovu štěňat
- překladače z anglického do českého jazyka

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

Hana Pirnerová

reditelka@pomocnetlapky.cz
tel.: +420 724 007 779

(žádosti o psa, koordinace předvýchovy,
sponzorování, administrativa)

Olga a Jiří Tomášů

tel.: +420 724 795 589
(výcvik asistenčních psů, canisterapie)

www.pomocnetlapky.cz

registrační číslo MK ČR 15601